

Christophoros

XXX. évfolyam, 6. szám

Ingyenes kiadvány

2023. karácsony – Weihnachten 2022

Szabadítás mindenkinek

„Megjelent Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.” (Tit 2,11)

Mint amikor nagyon várjuk a napfelkelést. Hogy ne legyen már olyan hosszú az éjszaka. Hogy ne kelljen sötétben botladozni. Hogy látszódjék valami távlat. Hogy induljon valami új. Ilyenkor érezzük, milyen fontos a napfelkelte.

Mert túl fenyőfán, bejglin, ajándékokon, túl jászolbölcsőn, pásztorokon, bölcseken, ez a karácsony igazi tartalma, hogy Isten üdvözítő kegyelme jelent meg. Azaz annyi kudarc és kiúttalanság után megjelent a remény. Amikor már beletörődöttünk abba, hogy semmi sem változhat, fordulat történt. Olyan ez, mint a rég várt napfelkelte.

A kétezer évvel ezelőtti betlehemi eseményben, Jézus Krisztus születésében Isten lett emberré. Egészen közeli módon jelent meg a hétköznapi, garasos problémáink, a megszokott teendőink, a kincset érő vagy pokoli küzdelmet jelentő emberi kapcsolataink világában. De nemcsak azért jött, hogy mellénk üljön a betegágyra, asztalunkhoz, munkahelyünkre vagy családi összejöveteleinkre, hanem hogy végre kiutat mutasson.

És az a meglepő, hogy nemcsak egy kiválasztott csapatnak jelent meg ez a remény. Nemcsak az előre tolakodóknak vagy a mindenki által lenézetteknek. Minden embernek. Így hirdette az angyal is a karácsonyi hírt a betlehemi éjszakában: „nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz”! Nemcsak a vasárnaponként istentiszteletre jövőké, hanem mindenkié. Időseké, munkanélkülieké, adóssággal küszködőké, nagy családban élőké, betegeké, magányosoké is. Ez a karácsonyi

örömhír: mindenkinek megjelent felkelő Napként Isten üdvözítő kegyelme.

Dr. Tóth Károly

Áldott karácsonyt kíván a Christophoros olvasóinak,
evangélikusoknak és más felekezetűeknek, soproniaknak és
távolabbiaknak a Soproni Evangélikus Egyházközség vezetése!

Lélek-zet

A keresztények legnagyobb bölcsessége

„Nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben.” (1Tim 3,16)

Krisztust megismerni, vagyis azt, hogy ő emberre lett, és oly mélyen megalázkodott, hogy a legmegvetettebb és legméltatlanabb embernek tekintették,

Isten őt gyötörte és csapással sújtotta, ezt pedig a mi bűneink miatt viselte el, ez a keresztények igazi értékes tudománya és legnagyobb bölcsessége. Az ördögnek nem is lehet egyébbel nagyobb szenvedést okozni, ellene jobban védekezni, mint azzal, hogy Jézus Krisztusról és az ő emberré lételéről tanítunk, prédikálunk, énekelünk és beszélünk. Ezért bizony nagyon tetszik nekem, ha a templomban szép lassan énekeljük: Et homo factus est; et verbum caro factum est (ez azt jelenti: és ő emberré lett; és az Ige testté lett). Az ördög nem bírja hallani e szavakat, előlük mérföldek-re elmenekül, mert átérzi tartalmukat. Ha e szavak szívünkben felvidítanak, az ördög attól úgy megijedne és megrettenne, hogy jól menne dolgunk. De a világ megveti Isten minden munkáját és ígését, mert azok szerény és egyszerű szavakkal adatnak eléje.

Luther Márton (Mélysége és magassága, 412. o.)

Beszéd az Úr születésére – részlet

Az Úr születésnapjának nevezzük, amikor Isten Bölcsessége beszélni sem tudó csöppségként mutatkozott meg, és Isten Igéje szavak nélkül hangot hallatott, a testet. Ám benne az istenség rejtőzött, és a másoknak az ég tanúsítása jelezte, és a pásztoroknak angyali szózat hirdette. [...]

Kinek a javára jó ily nagy fenség ekkora alázatban? Semmiképpen sem a maga hasznára, hanem – ha hiszünk – a mi nagy javunkra. Ébredj ember, érted emberré lett Isten! „Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.” (Ef 5,14)

Mert mondom, érted lett emberré az Isten. Te mindörökre halott lennél, ha az időben Ő nem született volna! Soha meg nem szabadultál volna a bűntestétől, ha fel nem vette volna a bűntestének hasonlatosságát (vö. Róm 8,3)! Ha ez az irgalmasság meg nem történt volna, az örök nyomorúság uralkodna

rajtad! Nem keltél volna életre, ha nem osztotta volna haláloedat! Elsorvadtál volna, ha segítségedre nem sietett volna! Elvesztél volna, ha el nem jött volna!

Örvendezve ünnepeljük meg tehát üdvösségünk és megváltásunk eljövetelét! Tartsuk meg ezt az ünnepnapot, amelyen a nagy és örök Nap, a nagy és örök Naptól a mi röpke időnkbe eljött! [...]

Istennek ugyan mily nagyobb kegyelme ragyoghatott volna ránk, mint az, hogy ugynazt, aki az Ő egy-
szülött Fia, Emberfiává tette, és fordítva, az emberfiát pedig Isten fiává teszi?

Kutass az érdem után, keresd az okát, nyomozz az igazságosság után, és lásd, találsz-e mást, mint kegyelmet.

*Ágoston (412 és 416 között, december 25-én,
Az egyházatyák beszédei Krisztus-ünnepekre.
I. Karácsonyi ünnepkör, 107-111. o.)*

Szenvedőkért született

Uram, szenvedek, segíts rajtam! (Ézs 38,14b)

Üdvözítő született ma nektek... (Lk 2,11)

Igen, pont ezért született az Üdvözítő, mert szenvedünk. Szenvédünk a bűn, a betegség, az istennélküliség, a halál miatt. Szenvédnek az éhez, háborúzó népek, nemzetek. Szenvédnek a magzatok, a gyerme-

kek, a félrevezetett, az isteni törvények és az irgalom megtapasztalása nélkül felnevelt fiatalok, a hedonizmus és individualizmus miatt magára maradt lelkek. Szenvéd a természet, az állatvilág is. „Hiszen tudjuk,

hogy az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és együtt vajúdik mind ez ideig.” (Róm 8,22)

Olyan jó és reménykeltő ez a mai ige: „Üdvözítő született ma nektek...” Nekünk született, hozzánk jött el, akik szenvedünk. Sok oka lehet a szenvedésnek, de a gyógyulásnak, a helyreállításnak, a megváltásnak egy helye van, és az a Golgota. Mert „az ő sebei árán gyógyultunk meg” (Ézs 53,5b). Istent nem lehet meglepni. Ő ismer minket, látja tévelygéseinket, pokoljárásunkat. „Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elvesztett.” (Lk 19,10) Ő a mi világunkba, a mi valóságunkba jött el. Ő nem egyszer-

rűen az egyház, hanem a világ Megváltója, aki úgy szeretete ezt az elesett, bajban lévő, bűnös világot, hogy abba a szeretetbe belehalt.

Testvér, szeretete téged is keres ezen a reggelen. Neked is megszületett az Üdvözítő, a Megváltó.

Imádkozzunk! Köszönöm, Uram, hogy nem fedkezte meg a tőled elszakadt, tékozló világról. Köszönöm, hogy én is benne vagyok szeretettedben, üdvözítő akaratodban. Uram, növeled hitemet. Segíts, hogy örökre és végérvényesen befogadjalak szívembe. Ámen.

Szeverényi János

A 2024. év ígéje: „Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!” (1Kor 16,14)

Isten a 2024. évben Pál apostolon keresztül helyez a szívünkbe egy fontos üzenetet. Ha a benne foglaltakat gyakoroljuk, az az esztendő minden napján a segítségünkre lehet.

Pál apostol természetesen nem a Losung – magyar nyelvterületet Útmutató – olvasói számára fogalmazta meg ezt a tanácsot, hanem a kétezres évvel előttünk élt kortársai, az egykor általa alapított korinthusi gyülekezet tagjai számára. Ettől függetlenül ne legyen semmi kétségünk afelől, hogy a mi korunkban és a mi életünkben is ugyanúgy érvényes és aktuális irányelvekről van szó.

Engem lenyűgözött, amikor először hallottam arról, hogy az ősi piramisokból előkerült több ezer éves gabonaszemek közül sok csíráképes volt. Csodával határos, hogy a számunkra átláthatatlanul hosszú idő sem oltotta ki a bennük lévő életerőt.

Ennél azonban sokkal nagyobb csoda az – különösen akkor, ha megértjük, hogy a példázat róla, de bennünket is érintően szól –, amit Krisztus Urunk a földbe vetett és elhaló gabonáról mondott: „Bizony, mondom nektek: ha a földbe vetett búzaszem nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz.” (Jn 12,24) Az Isten Jézus Krisztusban még a halált is az élet – konkrétan az örök életünk – szolgálatába állította.

„Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért.” (Jn 15,13) Az élet Istene az életét is odaadta szeretetén keresztül munkálja övéi életét. Pál apostol is ezt tapasztalta meg, amikor személyesen találkozott Jézussal a damaszkuszi úton. Akkor, ott megértette: a szeretet a legerősebb rende-

ző, gyógyító és helyreállító erő, amelyre mindig lehet és érdemes is építeni.

A korinthusi gyülekezet olyan volt, mint az állatorvosi ló. Az emberi kapcsolatok minden nyomorúságát és betegségét magán hordozta. A közösség megosztott volt, pártoskodó, bizalmatlan és gyanakvó, tagjai közül némelyeknek zavaros volt a magánélete, fals a vallási szemlélete. Olyan volt, mint a mai világ.

A múlt és a jelen úgy is összekapcsolódhat, hogy mi is újra felfedezzük azokat az idő feletti, örök értékeket, amelyek a régiek számára fontos kapaszkodót jelentettek. Pál apostol a szeretet himuszának bevezetőjében azt írta: „...megmutatom nektek a legkiválóbb utat” (1Kor 12,31). Útmutatónk az előttünk lévő szökőév mind a háromezredhatvanhat napjára ezt a legkiválóbb utat, a szeretet útját ajánlja figyelmünkbe, amelyen otthonainkban, a hozzánk legközelebb állókkal való kapcsolatunkban éppúgy járhatunk, mint a munkahelyünkön a munkatársainkkal, a szabadidőnkben a barátainkkal, a htköznapiakban a szomszédainkkal való érintkezés során. Leginkább pedig azokkal szemben kellene Pál apostol év ígéjeként kijelölt intelmét megfogadnunk, akikkel nehezebben jövünk ki.

Legyen hát előttünk minden nap az intés: „Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!”

*Szemerei János
(Útmutató a Biblia rendszeres olvasásához
2024, 5-7. o.)*

Gyülekezetünk életéből

Az Úr csodásan működik

Az almamagok története

Az Úr csodás működése számtalan módon megnyilvánul. Én most egy álmommal kapcsolatban szeretnék erről beszélni.

Gyökössy Endre lelkész, pszichoterapeuta azt írja Isten elfelejtett nyelve, az álom c. könyvében: „...se le ne becsüljük, de túl se becsüljük az álmokat – hanem becsüljük meg, mint lényünk mélyéről jövő sajátos jelbeszédet.” Ebben a keresztény életfilozófiát valókat bátorító, szentírási és szakmai szempontból is helytálló megállapításban bízva merem újra bocsátani ezt a kis írást.

tásra ébredt fel): „Én nem tudom megőrizni őket! Viszsaadom mind az ötöt Neked, mennyei Atyám!”

Ez az álom az éberlétben és életben úgy folytatódott, hogy túléltek mindnyájan a bombázásokat. Ott honunk, amely a mai Hunyadi iskolában (akkor Ev. Líceumi Diákotthon) volt, elpusztult. Szüleim öt gyermekükkel Ausztrián át bajor földre menekültek. A nyomorúság, éhezés, kiszolgáltatottság, szőnyegbombázások között is megmaradtunk. Közben volt olyan nap, amikor a menekülők kavargásában, a zűrzavarban kettészakadt a család. Megtaláltuk egymást.

Az almamagokról szóló álom történetét családi krónikámból ismerem. Édesanyám mondta el többször, testvéreimtől is hallottam. Már a második világháború idején, 1944-ben lehetett, amikor a bombázások közléről fenyegették Sopront. Öten voltunk testvérek, két legidősebb nővérem 14-15 éves lehetett, a legkisebb gyermek 1 év körül volt. Édesapám, aki katonaként részt vett az első világháborúban, valósan látta, milyen veszélyeket és szörnyűségeket tartogathat a háború. Gondolom, édesanyám is el tudta képzelni. Egy éjszaka azt álmodta, hogy tenyerében öt almamag van. Álmában tudta, hogy ezek a gyermekei. Tenyerét szorosán összezárta, öklöbe szorította, hogy védje, elrejtse az öt magot. Azonban rémülten látta, hogy minden igyekezete ellenére a magok zárt ujjai tövén kicsuszszannak a védő kézből. Ekkor felkiáltott (és erre a kiál-

A konszolidálódó viszonyok közt újra hazatértünk. Otthontalanságunkban befogadtak, éhezések idején mindig elküldte tápláló angyalait Urunk, és tisztes szegénységben folyó életünkben szinte nem volt nap, hogy ne hallottam volna édesanyám énekét az Istenben való bizodalom megtartó erejéről.

Az „almamagok” további életében sem takarította meg Urunk a nehézségeket, fájdalmas próbákat, gondokat. De mindig ott állt mindegyikünk mellett védő szeretetével, irgalmas segítségével. Mind az ötünk élete tanúságtétel arról, hogy Urunk szava igaz: nem hagy el, sem el nem távozik tőlünk. Úgy és akkor segít, ahogyan és amikor Ő jónak látja.

Benne bízni – Élet!

Gerhát Lászlóné

ΤΙΣΤΥΪΤΑΣ

Ε Ε Υ

ΝΥ ΚΕΖΔΕΤ

Általános Tisztújítás 2024.

*Felhívunk minden gyülekezeti tagot,
hogy vegyen részt a 2024 évi választáson!
Jelölni 2023.december közepétől 2024.január
18-ig a templomban elhelyezett ládádba
bedobott ajánlószelevénnyel, és a
soproni.valasztas@gmail.com
e-mail címen lehet.*

*Várjuk ajánlásaikat!
Soproni Evangélikus Egyházközség*

Kérés a gyülekezeti tagokhoz

Sokkal inkább megtartó erővé, erőforrássá, lelki otthonná tud válni a gyülekezeti közösség, ha felelősséget érzünk érte és feladatokat vállalunk. Köszönetet mondunk annak a sok-sok testvérünknek, aki nem csak résztvevője gyülekezetünk alkalmainak, hanem gondolkodik is a gyülekezet jövőjéről, és különféle szolgáltatásokkal hozzájárul annak alakításához. Sokan sokféleképpen teszik ezt. A gyülekezeti feladatvállalás egyik módja, ha valaki választott tisztségviselőként vagy presbiterként vesz részt a közösségi életben.

Evangélikus egyházunk törvényei értelmében 2024 márciusában lejár a mostani presbitérium megbízatása (akárcsak országszerte, minden gyülekezetben), ezért választást tartunk a 2024-2030-as időszakra a lelkészek kivételével minden tisztségre. A legjobban az szolgálná a gyülekezet érdekét, ha olyan személyeket választhatnánk meg, akiknek fontos a gyülekezeti élet, rendszeresen részt vesznek az istentiszteleteken, a gyülekezeti élet legalább egy területén aktívak, és kétnyelvű gyülekezetünk minden területe szívégyük. Fontos, hogy tudjanak időt, erőt áldozni egyeztetésekre, szervezésre, döntések előkészítésére és meghozatalára vagy éppen kétkezi munkára.

Hálásak vagyunk Istennek, hogy egyházközségünknek sok ingatlanja van, a városban nagy evangé-

likus intézményhálózat működik, gyülekezetünkben pedig sok különböző csoport. Mindez viszont sok feladatot is ad. Azt, hogy a lelkészek több időt tudjanak látogatásra, igehirdetésre való felkészülésre, közösségi alkalmak vezetésére szentelni, az segítené, ha a presbiterek minél jobban részt tudnának venni a gyülekezet ingatlanjainak, pénzügyeinek és szervezetének felügyeletében és gondozásában. Emellett nagy áldás forrása az is, ha a lelkészekkel együtt ők is tevékenykednek az alkalmak tervezésében és szervezésében, gyülekezeti tagok és mások megszólításában, a közösség építésében. Fontos, hogy lelkészek, presbiterek, alkalmazottak és önkéntesek kölcsönösen támogatni tudják egymás szolgálatát.

Biztatjuk, bátorítjuk a testvéreket, hogy ha készek arra, hogy dolgozzanak a közösségért, vállaljanak feladatokat és tisztséget a gyülekezeti életben. Kérjük, a következő hetekben ajánljanak megfelelő személyeket a tisztségekre, februárban és márciusban pedig felelős döntéssel vegyenek részt a választó közgyűléseken. Kérjük, imádkozzanak azért, hogy a tisztújítás szolgálja gyülekezetünk lelki megújulását, a közösség gazdagodását, a békesség növekedését és a szolgálat erősödését.

a gyülekezet lelkészei

Tisztújítás 2024 – Egy új kezdet!

Választási tájékoztató

A 2024. év egyházunkban, és a Soproni Evangélikus Egyházközségben a tisztújítás éve. Tisztségviselőket, testületi, bizottsági tagokat választunk!

Egyházunk, benne egyházközségünk számára fontos ez a választás, hisz a bizalmat elnyerő testvéreink 6 éven át fogják ellátni egyházkormányzati feladataikat közösségünk szolgálatában!

Milyen testületet és tisztségekre választunk?

- ✓ Felügyelő
- ✓ Másodfelügyelő
- ✓ Magyar gondnok
- ✓ Német gondnok
- ✓ Jegyző
- ✓ Presbiterek (10 fő+ póttagok)
- ✓ Számvevőszéki elnök
- ✓ Számvevőszéki tagok (2-6 fő)
- ✓ Jelölőbizottsági tagok (3-5 fő)
- ✓ Egyházmegyei közgyűlési küldöttek (2 fő)

Ki ajánlhat jelöltet?

- ✓ evangélikus és az egyházközség tagja – az az egyháztag, aki annak gyülekezeti életében és fenntartásában lelki, szellemi és anyagi erejéhez képest részt vesz és általában az egyházközség területén lakik.

Ki szavazhat?

- ✓ evangélikus, azaz keresztségben részesült, az evangélikus egyház tanítását elfogadja, vallja és képessége szerint megtartja,
- ✓ nagykorú és
- ✓ 2023. évben egyházfenntartói járulékot fizetett, így ez évben még van lehetőség a befizetésre.

Ki fogadhatja el a jelölést, és ki vállalhat így tisztséget, a fenti feltételeken túl?

✓ aki rendezett életvitelt folytat.

Milyen további feltételnek kell a presbitériumi jelölteknek megfelelni?

✓ a Soproni Evangélikus Egyházközség konfirmált tagja.

Milyen további feltételnek kell az egyházmegyei küldötteknek megfelelnie?

✓ legalább 5 éve a Soproni Evangélikus Egyházközség konfirmált tagja.

A választás folyamata

Ajánlás

2024. január 18-áig várjuk az ajánlásokat a templomban és a lelkeszi hivatalban kihelyezett gyűjtőládákba bedobott ajánlószelvényeken, továbbá a jelölőbizottság e-mail címén (soproni.valasztas@gmail.com), az ajánlószelvényen megjelölt tartalommal.

Az ajánlásokat a jelölőbizottság összesíti, majd felkeresi az ajánlást kapott személyeket, nyilatkoztatja az érintetteket a jelölés, és ezáltal az adott tisztség vállalásáról.

A jelölés véglegesítése

2024. február 4. napján, vasárnap délelőtt a gyülekezeti közgyűlés véglegesíti a jelöltek listáját. A listát közzéteszük január végén a templomban, gyülekezetünk honlapján, valamint a Christophorosban.

Választás

2024. február 25. napján, vasárnap 7.45-től 11.30-ig, a választói névjegyzékben szereplők írásban adhatják le szavazatukat valamennyi jelöltre.

2024. március 10. napján vasárnap 7.45-től 11.30-ig második fordulót tartunk, azon tisztségek esetében, amelyekre egyik jelölt sem szerzett 50%+1 szavazatot, vagy ahol szavazategyenlőség alakult ki.

Beiktatás

A megválasztott tisztségviselőket istentisztelet keretében iktatjuk be, melynek időpontjáról az egyházközség tagjait a helyben szokásos módon értesítjük.

Segítségkérés, tájékoztatás, információ

A jelölés, és a választás folyamatát a gyülekezeti jelölőbizottsága bonyolítja le. E témakörben forduljanak bizalommal a bizottság tagjaihoz (Hajdúné Siklósi Zsuzsanna, Dr. Major Tamás, Nagy Szabolcs, Németh Katalin) az alábbi e-mail címen soproni.valasztas@gmail.com, illetve a bizottság elnökéhez, (Kónyi-Kiss Gáborné dr. T.: 06 30 3344 502).

Részlet egyházunk zsinatának nyilatkozatából

Isten ügyének szolgálata az emberek és az egyház javára leginkább evangélikus közösségünk szeretetét igényli, ugyanakkor mély elkötelezettséget, kitartást követel meg. Testületeinkben, tisztségviselőink között nagy szükség van az idősebb testvérek tapasztalatára, ugyanakkor fontosnak tartjuk, hogy minél több fiatal, akár még tanulmányait folytató, vagy szakmai pályafutása elején járó, a munka világában aktív gyülekezeti tag vállaljon részt egyházunk szervezeti életében. Közösségeinkben egyre több asszony testvérünk szolgál, lelkészeink között is egyre több a nő, ezért fontosnak tartjuk, hogy a testületeinkben, vezetőink között is megfelelő arányban legyenek nők és férfiak.

futása elején járó, a munka világában aktív gyülekezeti tag vállaljon részt egyházunk szervezeti életében. Közösségeinkben egyre több asszony testvérünk szolgál, lelkészeink között is egyre több a nő, ezért fontosnak tartjuk, hogy a testületeinkben, vezetőink között is megfelelő arányban legyenek nők és férfiak.

Gondolatok a presbiteri hivatásról

A valóság az, hogy a lutheri reformációt csak másodsorban érdeklik a szervezeti kérdések, de ilyen értelemben nagyon érdeklik. Érdeklődésének középpontjában az evangélium hirdetése áll, s ezért nagyon fontosnak tartja, hogy az egyház kormányzata és szervezete minél jobban szolgálja az evangélium hirdetését. Éppen ezért mindenkor és mindenütt azt a kormányzati formát igyekszik vállalni vagy kialakítani, amely az illető időben vagy helyen legalkalmasabb az evangélium szolgálata szempontjából.

Próhla Károly (Tarts, Uram, a kezeden. Személyes szavak presbiteriekhez. 2012, 63. o.)

[...] Ha az egyháznak csak a külsőleg látható szervezeti jegyeit tekintjük, akkor a presbiter szerepe olyan, mint egy társaság vagy egyesület vezetőségi tagjé. Az egyház azonban több ennél. Az Ágostai hitvallás VII. cikkében ezt olvassuk: az egyház a szentek gyülekezete, amelyben az evangéliumot tisztán tanítják és a szentségeket helyesen szolgáltatják ki.

Az egyházközségben végzett egyházi szolgálatról és az egyházközség önkormányzatáról szóló 1997. évi III. törvény 51. par. a. kimondja: A presbitérium részt vesz az egyházközség lelki, szellemi és anyagi életének szervezésében, irányításában és felügyeletében.

A presbitérium hatáskörére, feladataira vonatkozó többi pont inkább a szervezeti és anyagi kérdéseket határolja körül. A törvények – természetükből következően – általános szabályokat rögzítenek, nem részletezők, a meghatározható és ellenőrizhető feladatokat írják elő: nem egy-egy gyülekezetre, különösen nem egyes személyekre szabottak. Hitem szerint minden presbiternek személyes küldetése és személyére szabott feladata van, amelyet a törvény nem részletez, legfeljebb keretet ad neki.

A presbitérium és a presbiter feladata tehát a gyülekezet lelki, szellemi és anyagi életének szervezésében, irányításában és felügyeletében való részvétel. A feladatok sokféleségéből és a presbiterek különböző adottságaiból következik, hogy mindenki a számára leginkább testhezálló munkát kapja. Óriási dolog, ha a gyülekezet anyagi gondjai nem a lelkeszt terhelik, hanem azokat a presbitérium intézi és oldja meg.

Nagy baj azonban, ha a gyülekezetben folyó felújítások, építkezések mellett a presbitériumnak már nincs ideje, esetleg indíttatása sem részt venni a gyülekezet lelki és szellemi életének szervezésében és irányításában.

A keresztyén embernek általában, a presbiternek pedig különösen is figyelnie kell arra, hogy beszéde egyértelmű legyen. [...]

A szervezeti-szervezési kérdések közé tartozik, de nagyon fontosnak tartom kiemelni, hogy a gyülekezet tagjai, különösen a presbiterek ne csak fogyasztóként éljenek a gyülekezetben, hanem az ügy iránti felelősség érzésével. Ennek azonban az is feltétele, hogy a döntésekben aktívan részt vegyenek (részt vehessenek). [...]

Győri József

(Civil kontroll vagy társszolgálat.

Gyülekezetpedagógiai füzetek 1. 2000, 78-79. o.)

Reformációi családi délelőtt

Október 29-én reformációi családi délelőttöt tartottunk a gyülekezeti házban gyerek-istentisztelettel, teaházzal, bábelőadással, szabadtéri játékokkal és

kézműveskedéssel. Nagy öröm, hogy szép számban jöttünk össze az alkalomra!

Adventikoszorú-készítés és Mikulás

December első hétvégéje is eseménydús volt gyülekezetünkben. 2-án, szombaton az Erdészeti Múzeum közreműködésével csaknem negyven család ké-

szíthette el adventi koszorúját a gyülekezeti házban. 3-án, vasárnap pedig a gyerek-istentisztelet után a Mikulás volt a vendégünk.

Látogatás Seinäjokiban

2023-ban nyugdíjba vonult finnországi testvérgyülekezetünk igazgató lelkésze, Jukka Salo, helyére megválasztották Ari Auranent. Advent első vasárnapján iktatták be tisztségébe az új kirkkoherrát. Ez alkalomból három napra Seinäjokiba utazott gyülekezetünk négyfős küldöttsége. Nemcsak a havas tájjal és a város szép épületeivel ismerkedhettünk meg, hanem sor került személyes találkozásokra, megbeszélésekre a gyülekezet több vezetőjével és tagjával, bepillantást nyerhettünk a közösség életének több

részébe. Hatalmas élmény volt az ünnepi istentisztelet, közös éneklés ismert dallamokkal, az adventi üzenet nyelvhatárokat is áttörő elevevése, az új igazgató lelkész megáldása, a közös úrvacsoravétel. Soproni közreműködőtől az istentiszteleten magyar nyelvű imádság, az azt követő ünnepségen pedig finn nyelvű köszöntés hangozhatott el. Finn testvéreink elkötelezettek amellett, hogy a jövőben is aktív maradjon a gyülekezetek közötti kapcsolat.

Dr. Tóth Károly

Sopron első egyeteme

Teológusképzés városunkban

Sopronban, mint korai reformációs központban, az evangélikus oktatás 1557-re nyúlik vissza, vagyis 8 évvel korábbra, mint magának a gyülekezetnek a megalapítása. A reformáció során megerősödött soproni német polgárság élén a polgármesterrel Hummel Kristóffal az egykori kövezeten (am Pflaster) egy négyosztályos, osztályonként két-két évfolyamos iskolát alapított. A lutheri tanokkal szimpatizáló városvezetés már ekkor gondolt a teológusképzésre, hiszen filozófia, latin és görög mellett hébert is tanítottak a külföldről behívott oktatók. A héberoktatás kiváló alapot

jelentett a később külföldi teológiákon tanulmányokat folytató lelkészjelöltek számára. Az iskola jó hírnevének köszönhetően messzi vidékekről, akár Bécsből is érkeztek tanulók, az ausztriai ellenreformáció idején pedig az ide menekült osztrák családok gyermekei is nagy számmal látogatták az iskolát. A 17. század közepétől a környékbeli nemesség támogatta, fejlesztette az iskolát, különös tekintettel a lelkész- és tanítóképzésre. A városi polgárság anyagi támogatásával 1657-ben vásárolták meg a Lange Zeile-n (Hosszú sor, ma a Széchenyi tér része) Türk László telkét

iskola céljára. Ezen a telken építették fel a mai evangélikus líceum időrendben első épületét, és erre az időszakra datálható a líceum elnevezés megjelenése, ami alapvetően egy olyan oktatási intézményt jelent, amely a gimnáziumot, teológiát, jogot és tanítóképzőt is magában foglal.

A Wesselényi-féle összeesküvés után, I. Lipót utasítására 1674-ben az iskola épületeit elvették az evangélikusoktól, a tanítóknak el kellett hagyniuk a várost. Csak 1682-ben indulhatott meg ismét az oktatás, de ekkor már nem városi, hanem gyülekezeti fenntartásban, mivel az eddig tisztán evangélikus tanácsba fele részben katolikus tagokat is be kellett választani. A 18. században hatosztályossá vált gimnázium felsőbb osztályaiban oktattak teológiát. A felvilágosodás korában, az első Ratio Educationist – a Mária Terézia királynő által 1777-ben kiadott, a magyarországi oktatásügyet elsőként államilag szabályozó rendeletet – és az 1781-es türelmi rendeletet követően erősödött az iskola líceum jellege, mivel az 1785-ös tanterv szerint a nyolc osztályossá vált iskolában külön tanára volt a teológiának. 1803-ban Kralovánszky Endre – korábbi eperjesi rektor – vezetésével csökkentették az oktatott tárgyak számát, továbbá kialakították a líceumi osztályok hosszabb távon is működőképes szerkezetét. Ennek során egyrészt a retorikai osztályt a gimnáziumhoz csatolták, másrészt az iskola egymásra épülő bölcsészeti, jogi és teológiai képzését hároméves tanfolyamra szervezték át. Ez a rendszer hosszúéletűnek bizonyult. A magas színvonalú oktatás növekvő tanulólétszámot hozott magával, ezért 1825-ben újjáépítették, bővítették az iskolaépületét. Az 1843-ban életbe léptetett zayugróci tanterv szerint a gimnázium hat osztályához járult a két bölcsészeti, a két jogi és a két teológiai évfolyam. A teológusokat egyévi joghallgatásra kötelezték. Újabb jelentős változást hozott az 1849-es Thun-féle (Leo Thun-Hohenstein 1849-1890 között a Habsburg Birodalom első kulturális és oktatási minisztere volt) Organisationsentwurf (szervezeti szabályzat). Ez előírta az iskola modernizálását, a szaktanári rendszer bevezetését, ami öt további tanár felvételét jelentette volna, továbbá a tanítóképzés és a teológiai akadémia szervezeti függetlenedését várta el. Mivel a változásokat a gyülekezet kellő anyagi erő híján nem tudta végrehajtani, megkezdődtek a tárgyalások a Dunántúli Egyházkerülettel az intézmény átvételéről. Amíg azonban ezek nem vezettek eredményre, addig az állam elvonta az iskolától a nyilvánossági jogot, vagyis államilag elismert bizonyítványokat nem adhatott ki. E jogot csak 1855-ben kapta vissza a líceum. Nagy változást hozott az 1892-es év, amikor a négy évfolyamos teológia és a gimnázium igazgatásilag különvált, az 1829

óta folyó tanítóképzés már 1857-ben levált a gimnáziumról. Maradtak azonban közös ügyek, mint például az ösztöndíjak vagy a közös éves iskolai értesítők. Rendszerezések voltak a líceumi-teológiai közös tanári értekezletek, amelyek néha a tanítóképző tanáraival is kiegészültek. A közös ügyek intézése során a líceum igazgatója vezette a megbeszélést, így az oktatási intézmények között megmaradt egyfajta együttműködés. A három soproni evangélikus oktatási intézmény 1907-ben együtt emlékezett meg a líceum alapításának 350. évfordulójáról. A teljes gazdasági különválás 1908-ban következett be, a líceum nevet, tekintettel a történelmi múltra, a főgimnázium tartotta meg.

A Dunántúli Ág. H. Ev. Egyházkerület által fenntartott soproni iskolák — a gimnázium, a teológia és a tanítóképző — fontos kulturális szerepet töltek be az egész Dunántúlon, sőt néhány esetben még azon túlról is fogadtak diákokat. Konkurenciát csak a pozsonyi evangélikus gimnázium és a 20. század fordulójára kiteljesedett, felsőlövői (Oberschützen, Ausztiria) német nyelvű evangélikus iskolakomplexum jelentett.

Az 1892-ben önállósá vált teológiai intézet ettől kezdve viselte a „Soproni Ágostai Hitvallású Evangélikus Egyetemes Teológiai Akadémia” nevet. Az önálló főiskolai teológusképzés azért volt fontos, mert magasabb, vagyis egyetemi szintű evangélikus teológusképzés az I. világháború előtt Magyarországon csupán Pozsonyban, az Erzsébet Tudományegyetemen folyt. Trianon után a pozsonyi egyetem székhelyét Pécsre helyezték át, de a város szerb megszállása miatt az egyetem átmenetileg Budapesten talált otthonra, és ott maradt 1923-ig. Mivel sem a hallgatók elhelyezése, sem az oktatás színvonala nem érte el a kívánalmakat, az evangélikus körök mind jobban szorgalmazták egy állami jellegű Hittudományi Kar létrehozását. Logikusnak tűnt, ha az új egyetemi kar is Pécsen nyer elhelyezést, ami egyben a soproni főiskolai képzés elköltöztetését is jelentette volna. A soproni presbité-

rium ezért 1922. február 3-án tárgyalta a teológiai akadémia esetleges Pécsre költöztetésének kérdését. A soproniak természetesen ragaszkodtak a soproni teológusképzéshez, hiszen az az evangélikus ősök tevékenységének köszönhetően jött létre és a lutheránus közösség tartotta fenn az elmúlt évszázadokban a főgimnáziummal együtt. A presbitérium kifejezte abbéli aggodalmát is, hogy egy esetleges Pécsre költözés esetén a katolikus püspöki székhelyen az evangélikus teológia nem kaphatna elegendő erkölcsi alapot a működéséhez.

A döntés végül Sopronnak kedvezett, hiszen itt a teológusképzés immár 350 éves múltra tekintett vissza. Emellett adva volt a tantestület, a hallgatóság és nem utolsósorban a lakosság felekezeti megoszlásában számottevő részt kitevő evangélikus háttér. A Valás- és Közoktatásügyi Minisztérium 1923-ban megalapította a pécsi M. Kir. Erzsébet Tudományegyetem evangélikus Hittudományi Karát – soproni székhellyel. Sopron ezzel a lépéssel egyetemi városi rangra emelkedett.

Az egyetemi szintű oktatás 1923 őszén a líceum-épületében folyt. Ezzel egyidőben a Dunántúli Evangélikus Egyházkerület beszüntette a lelkészképzést, átadva ezt a feladatot az államnak. A líceum épületében egyre nehezebb volt az oktatás folytatása, így szükségessé vált egy önálló épület a teológiai képzés számára. A Hittudományi Kar felépítését Klebelsberg Kunó vallás- és közoktatásügyi miniszter 1929-ben rendelte el. A soproni Deák Téren elkészült épület felavatása 1930-ban két szempontból is aktuális volt: Horthy Miklós kormányzóvá választásának tizedik évfordulójáról országszerte megemlékeztek, az evangélikusság pedig ez évben ünnepelte az ágostai hitvallás közrebocsátásának négyszázadik jubileumát – 1530. június 25-én olvasták fel a Confessio Augustana-t, amely a lutheránus tanokat foglalta össze. Az új épület felavatásának napján, 1930. október 19-én ünnepi istentiszteletet tartottak a soproni evangélikus templomban. Horthy Miklós kormányzó az istentisztelet utáni beszélgetések során Hanzmann Károly soproni lelkészhez fordult. „Kérem, legyen szíves, mutassa meg, hogy soproni diák koromban hol szoktunk ülni!” Horthy ugyanis 1878-1882 között a soproni Laehne-féle intézet tanulója volt. Bár Hanzmann kb. 15 évvel fiatalabb volt Horthynál, tudta, hogy a Laehne intézet növendékei a szószékkel szemben a II. emeleten ültek, így oda mutatott. „Igaza van, most már emlékszem is, onnan szoktunk lenézni.” – reagált a kormányzó.

A teológia épületének avatásán Klebelsberg Kunó kultuszminiszter is részt vett. Az avatás azt jelentette, hogy a hittudományok terén Sopron lett az

evangélikusok központja, míg a katolikusoknak ott volt Budapest, a reformátusoknak pedig Debrecen. A teológiai fakultás a város evangélikus hagyományait és iskolaváros jellegét is tovább erősítette.

A kormányzó soproni látogatása során a Bányamérnöki és Erdőmérnöki Főiskolát is felkereste. Ennek során Cotel Ernő főiskolai rektor próbált a főiskola egyetemi rangra emelése mellett lobbizni, hiszen a Selmezbányáról Sopronba menekült főiskola is nagyon vágyott az egyetemi rangra. Erre azonban még négy évet várni kellett.

A soproni teológia Deák téri épülete 1951-ig adott otthont a magyarországi teológusképzésnek, ezt követően került Budapestre. Ezzel a több évszázados múltra visszatekintő evangélikus teológusképzés megszűnt Sopronban.

A cikkben felhasznált levéltári források a Soproni Evangélikus Gyűjteményekben találhatóak.

A témához kapcsolódó irodalom:

Bánkiné Dalmay Ágnes: *A Deák Téri Általános Iskola története, Soproni Szemle, 1998, 135–147. o.*

Hanzmann Károly: *Helyzetrajz és adalékok a soproni ágostai hitvallású evangélikus egyházközség 1900–1950. évi történetéhez, I. kötet, A korszak krónikája, Sopron, 2000.*

Líceumi olvasókönyv, szerk. Horváth Edit. Sopron, 2018.

Dr. Krisch András

Deutsche Seiten

„Gott der Herr hat mir eine Zunge gegeben, wie sie Jünger haben, dass ich wisse, mit den Müden zu rechter Zeit zu reden....“ (Jesaja 50,4)

In diesen Versen von Jesaja geht es auch um Hören und darum, dass Gott unsere Ohren öffnet. Vor ein paar Wochen haben wir schon darüber gesprochen. Gott weckt uns jeden Morgen und spricht zu uns. Nicht mit akustischer Stimme, sondern durch den Wind, durch die Vögel oder sogar durch die Stille.

Aus dem Hören kommt das rechte Reden mit den Menschen. Es ist nicht einfach, die müden Menschen anzusprechen, denn gerade müde Menschen sind es müde zuzuhören, gute Ratschläge, Aufmunterungen, Lösungsvorschläge anzuhören.

Wir wissen, dass wir mit unserer Zunge Gott loben können, aber auch über ihn spotten, jammern und klagen; singen und beten oder fluchen und schlecht über andere reden; zärtlich oder verletzend sein; Mut zusprechen oder andere demütigen; vergebend sein oder Schuldgefühle wecken und vieles mehr.

In diesem Vers geht aber darum, dass Gott, der Herr, meine Zunge in seinen Dienst genommen hat. Alles Reden dient dazu, das zu sagen, was Gott den

Menschen sagen will. Das müssen wir aber erst lernen.

Wie können wir nun unser Reden mehr in den Dienst Gottes stellen?

Manchmal ist es besser, nicht zu reden, sondern zu schweigen, zum Beispiel wenn es um unser Recht geht, unsere Selbstverteidigung oder Selbstdarstellung. Als Jesus angeklagt wurde, hat er trotz des bevorstehenden Leides geschwiegen.

Wenn wir unsere Seele ausschütten wollen, ohne zu fragen, ob der andere es jetzt ertragen kann, ist es oft besser, zu schweigen. Wir sollen lernen, auf Gott zu hören, wann wir schweigen sollen.

Wenn wir über andere reden, sollten wir uns die Geschichte von dem griechischen Philosophen Sokrates vor Augen führen: Er erzählte, dass eines Tages ein Bekannter zu ihm gelaufen ist. „Höre Sokrates, ich muss dir berichten, wie dein Freund ...“ - „Halt ein“, unterbrach ihn der Philosoph. „Hast du das, was du mir sagen willst, durch drei Siebe gesiebt?“ - „Drei Siebe? Was für welche?“, fragte der andere. „Das erste ist das Sieb der Wahrheit. Hast du das, was du mir berichten willst, geprüft, ob es auch wahr ist?“ - „Nein, ich hörte es erzählen.“ - „Nun, so hast du es sicher mit dem zweiten Sieb geprüft? Ist das, was du mir erzählen willst, – wenn es schon nicht wahr ist – wenigstens gut?“ Der andere zögerte: „Nein, das ist es eigentlich nicht.“ - „Nun“, unterbrach ihn Sokrates. „So wollen wir noch das dritte Sieb nehmen und uns fragen, ob es notwendig ist, mir das zu erzählen, was dich so zu erregen scheint.“ - „Notwendig gerade nicht“ - „Also,“ lächelte der Weise, „wenn das, was du mir eben sagen wolltest, weder wahr noch gut noch notwendig ist, so lass’ es begraben sein und belaste weder dich noch mich damit.“

Darüber hat sich auch Martin Luther geäußert: Wir sollen Gott fürchten und lieben, dass wir unsern Nächsten nicht belügen, verraten, verleumden oder seinen Ruf verderben, sondern wir sollen ihm verzeihen, Gutes von ihm reden und alles zum Besten wenden.

Bevor wir reden, sollen wir uns das alles gut überlegen.

Wenn wir mit anderen reden, ins Gespräch kommen, fragen wir uns: Will ich dem anderen helfen, dass er Gottes Weg für sein Leben finde, oder will

ich mich verteidigen, rechtfertigen, mich profilieren, den anderen schwächen, verunsichern, verletzen? Als Christen haben wir es nicht nötig, uns selbst ins rechte Licht zu setzen, weil wir doch von Gott abgesichert sind und er uns einen unverletzlichen Wert als seine geliebten Kinder gegeben hat.

Wie oft haben Christen geschwiegen, wenn Unrecht geschehen ist, und wie oft schweigen wir immer noch?! Es kostet uns vielleicht nur etwas Überwindung und wir haben dadurch auch nicht unbedingt Nachteile zu befürchten. Aber tun wir es auch, wenn zum Beispiel dem Nachbarn oder dem Arbeitskollegen Unrecht geschieht? Dann schweigen wir oft, aus Angst.

Ist nicht meistens unsere Frage, wenn es um Reden oder Schweigen geht, ob uns das persönliche Vorteile oder Nachteile bringt?

Jesus hat nie nach seinen persönlichen Vor- und Nachteilen gefragt, sondern er hörte auf Gottes Stimme und tat, was er von Gott hörte.

Jesus hat sein ganzes Reden in den Dienst Gottes gestellt. Was er sagte, war Gottes Wort. Er hatte immer das richtige Wort zur rechten Zeit und sagte immer das, was für die Menschen richtig war, wenn er Menschen ermutigt hat, weil sie Hilfe brauchten und alleine nicht weiterkamen. Er hat uns die Fülle des Lebens gegeben und er will auch, dass wir von dieser Fülle etwas abgeben und bei anderen Leben schaffen. Nachfolge Jesu ist auch unser Auftrag; dafür will Gott auch unsere Zunge in seinen Dienst nehmen. Zugegeben: Das ist nicht immer leicht, aber es ist ein lohnender Weg.

Im Neuen Testament lesen wir: „Wann haben wir dich krank oder im Gefängnis gesehen und sind zu dir gekommen?“ (Matthäus 25,39)

Jesus stellt hier mehrere Fragen, die in Gottes Ge-

richt gestellt werden. Es geht um die Hungrigen, Durstigen, Nackten, Gefangenen, Fremden und Kranken.

Wenn wir beten und überzeugt sind, dass wir Gott lieben, lieben wir auch unsere Mitmenschen. Die Frage ist: Haben wir uns dem Kranken zugewendet, den Hungrigen gesättigt, den Gefangenen besucht? Haben wir uns dem anderen Menschen zugewendet? Haben wir in dem Hungerigen Christus erkannt? Wenn wir aus Berechnung Barmherzigkeit üben, zählt das nicht. Aber zu den Taten, die wir aus Glauben und Liebe, ohne Aufhebens den anderen Menschen getan haben, wird der Herr sagen: „Was ihr einem meiner geringsten Brüder getan habt, das habt ihr mir getan.“ (Matthäus 25,40)

Jesus hat nicht anders gelebt, als er Kranke heilte und sie wieder in den Lebenszusammenhang der Menschen holte, als er Aussätzige berührte und ihnen gut zusprach, um sie wieder in einen sozialen Zusammenhang zu stellen. Die Barmherzigkeit ist friedensstiftend und heilt die Welt.

Ich habe das am eigenen Leibe erfahren, als mein Sohn krank wurde und es sich dabei noch herausstellte, dass er das Down-Syndrom hat. Das Erschrecken saß tief, aber nach dem ersten Entsetzen und dem Wälzen der Schuldfrage wurde mir bald klar, dass ich keinen Sinn darin suchen muss. Den Sinn erfuhr ich in der Zuwendung von Menschen, die einfach da waren, die schwiegen und zuhörten, die wussten, wann sie sprechen und wann sie schweigen sollten. Das gab mir Kraft und Hoffnung, dass Gott mich nicht fallen lässt, sondern mir hilft und mich in seiner Hand hält.

Amen.

Márta Farsang

Wochenpredigt am 2. November 2023

„Herr, deine Liebe ist wie Gras und Ufer“ (EG 638)

Wir sangen dieses Lied vor kurzem, als Marion es ausgewählt hatte. So verdanke ich ihr, dass mich die ersten Zeilen und der Kehrvers - der Vergleich von Gottes Liebe mit Gras, Ufer, Wind, Weite und schließlich Zuhause - sofort ergriffen haben. Mit Zuhause hatte ich keine Probleme, wohl aber mit den anderen vier Dingen. Sonderbare Vergleiche, finde ich. So begann ich, ein bisschen nachzuforschen, nachzudenken.

Schon die Geschichte des Liedes ist ungewöhnlich, ein Lied sozusagen auf Wanderschaft: entstanden in Deutschland, ausgewandert nach Schweden, wo es die heutige Form bekommen hat - auch die

volkstümliche Melodie - und schließlich ins Deutsche zurückübersetzt worden ist, und so zurückgekehrt. In Schweden wird es übrigens zu allen möglichen Anlässen gesungen: von der Taufe bis zum Begräbnis.

Anfang und Kehrreim bilden ein verlockendes Bild: Die Landschaft am schwedischen Meeresstrand ist ein Ort des Urlaubs, des Friedens, des Ausruhens, der Freiheit, die wir Gott verdanken, ein Ort, wo wir uns nicht wie Zuhause fühlen, sondern so richtig Zuhause.

Ich dachte über die fünf Wörter nach, die im Liedtext beziehungsweise Gedicht diese Landschaft bestimmen. Mit Zuhause konnte ich Gottes Liebe leicht in Einklang bringen. Und auch mit Weite hatte ich kaum Schwierigkeiten, da diese Liebe eine unendliche Liebe ist, ohne Grenzen, Schranken, Mauern, Gitter – wie es dem Gedicht des weiteren zu entnehmen ist. Man wird nicht behindert, gehindert, nicht eingeschlossen, nicht „versklavt“; man kann sich frei bewegen, sich frei entfalten, ohne Angst. Aber wie ist es mit Gras, Ufer und Wind?

Bei dem Wort Gras schweifen meine Gedanken zu einem wogenden grünen Meer voller abermillionen Grashalme – wie am Meeresufer oder in einem Frühlingswald; eine leichte Brise bewegt die Gräser, oder starker Wind drückt sie flach, sie richten sich wieder auf, folgen dem Wind, lassen sich aber nicht unterkriegen, sie brechen nicht, sie fügen sich, so dass sie später Samen bringen und sich erneuern können. Ein gewohntes Bild überall, wo man das Gras frei wachsen lässt und es nicht auf ein paar Zentimeter stutzt.

Ufer ist in Schweden etwas Alltägliches, auch wenn es das Ende des Landes ist und der Anfang des Wassers, also ein Ort, wo man notgedrungen innehalten muss. Aber es wird nicht als unüberwindbares Hindernis angesehen, sondern als etwas, was man be-

wältigen, überbrücken kann und muss; die Sicht sucht und findet die Weite. Das Trennende ist zu überwinden, also eine Herausforderung; etwas, was man aufheben muss, damit die Weite in jeder Hinsicht wieder hergestellt werden kann, damit die Beziehungen wieder leben. Man kann dann weitergehen und immer wieder neue Ufer finden.

Und der Wind? Unlängst zitierte ich aus dem Ersten Buch der Könige (19,1-13), wie Gott sich Elia offenbarte. Das Kommen des Herrn kündigte starker Wind an, „der Herr war aber nicht im Winde“. Auch nicht in den darauf folgenden zerstörerischen Naturgewalten. Sondern in einem stillen, sanften Sausen. Auch in Psalm 104,3-4 wird etwas Ähnliches beschrieben: „... und [du] kommst daher auf den Fittichen des Windes, der du machst die Winde zu deinen Boten...“. In Psalm 148,7-8 steht: „Lobet den Herrn auf Erden, ihr ... Sturmwinde, die sein Wort ausrichten...“.

Also mal ein sanfter Windhauch, mal stürmischer Wind, letzterer als Bote. Die vier Winde in der Apokalypse werden von vier Engeln festgehalten (vgl. Offenbarung des Johannes 7,1), sonst könnten sie unter dem Himmel das große Meer aufwühlen (vgl. Buch Daniel 7,2). Im Evangelium nach Johannes (3,8) steht jedoch: „Der Wind bläst, wo er will, und du hörst sein Sausen wohl; aber du weißt nicht, woher er kommt

und wohin er fährt. So ist ein jeder, der aus dem Geist geboren ist“.

Das ist eine unvorstellbare Weite, wo der Wind hin und her fährt, wo der Wind über das Gras streicht und es wie ein smaragdfarbenes wogendes Meer erscheinen lässt. Kein Hindernis versperrt den Blick, nichts setzt dieser Weite Grenzen, nichts blockiert den Wind, den Hauch, die weite Freiheit. Die Unendlichkeit dieser Freiheit ist Gottes Versicherung, dass wir „... zur Freiheit berufen ...“ sind (Brief des Paulus an die Galater 5,13); „Zur Freiheit hat uns Christus befreit! ...“, sagt Paulus (ebenda 5,1). Es ist eine Freiheit, da alles erlaubt ist, aber nicht alles zum Guten dient

(vgl. 1. Brief des Paulus an die Korinther 10,23).

Wir sind also umgeben von diesem Windhauch, der in der Bibel für Gottes Atem, und somit für seinen Geist steht. Er ist überall. In Psalm 139,5 lesen wir: „Von allen Seiten umgibst du mich und hältst deine Hand über mir“. Noch anschaulicher wird die Allgegenwärtigkeit Gottes in demselben Psalm in den Versen 8-10 beschrieben: „Führe ich den Himmel, so bist du da. ... Nähme ich Flügel der Morgenröte und bliebe am äußersten Meer, so würde auch dort deine Hand mich führen und deine Rechte mich halten.“

Erzsébet Ghiczy

Wochenpredigt vom 31. August 2023

Weißt du, wieviel Sternlein stehen?

Der Herr segne an uns sein Wort! Amen.

Liebe Gemeinde!

„Weißt du, wieviel Sternlein stehen?“ Sie kennen das Kinderlied? Der Text von diesem Volkslied stammt von einem evangelischen Pfarrer namens Wilhelm Hey. Wir kennen das Lied als Abendlied.

Aber eigentlich wird hier Gottes gute Schöpfung beschrieben: Der Himmel. Er ist klar. Keine Wolke trübt die Sicht und die Sternendecke funkelt. So viele, so schöne Lichter, die Gott in den Himmel gehängt hat. Da möchte ich mein Kleid beziehungsweise mei-

ne Schürze weit auseinanderziehen und die Sternentaler darin einsammeln. Ergriffen und sprachlos jubele ich in mich hinein. Ich kann die Augen nicht von diesem Funkeln lassen.

„So zahlreich sollen deine Nachkommen sein!“ (1. Mose 15,5), sagt Gott zu Abraham. Was für ein Versprechen! Es muss großartig sein, viele Nachkommen zu haben, wenn das Bild das des Sternenzeltes ist. Einfach wunderschön.

Zwei Dinge hat Gott Abraham versprochen, der in unserer Geschichte noch seinen alten Namen, Abram, trägt. Ein großes Land und eine riesige Nachkommenschaft. Alle Völker sollen in Abraham gesegnet sein. Ihm und den Seinen soll das Land gehören, in das er ziehen wird.

Zeichnen wir gemeinsam die Wege Abrahams nach. Dem Wort Gottes entsprechend macht er sich auf und zieht zunächst in die Fremde. Er nimmt die Seinen mit. Abraham kommt - so glaubt er - zum Ziel seiner Reise. Der Jubel währt aber nur kurz und Abraham muss als Wirtschaftsflüchtling nach Ägypten weiter. Nach einem hollywood-reifen Techtelmechtel, das sich dort zwischen dem Pharao und Sarah, seiner Ehefrau, abspielt, geht es wieder zurück in das gelobte Land.

Nach all der Zeit ohne festen Wohnsitz im fortgeschrittenen Alter sind Abraham und seine Frau Sarah noch immer ohne Kind. Da bricht der ganze Frust aus Abraham heraus. Abraham, der Vater des Glaubens, steckt in einer Glaubenskrise. Er zweifelt an Gottes Versprechen. Das Kind, das Gott ihm bei seinem Weggang versprochen hatte - es lässt weiterhin auf sich warten. Mittlerweile hat Abraham jede Hoffnung verloren, dass Gott dieses Versprechen noch einmal erfüllen wird. Und deshalb wiederholt er seine bittere Klage und spricht: „Sieh doch, du hast mir keine Kin-

der gegeben.“

Ich weiß nicht, ob ich so offen mit Gott über meine tiefsten Enttäuschungen reden kann. Aber Abraham tut genau das.

In seinem langen Weg, den er zurückgelegt hat, kann Abraham jedenfalls keinen Erfolg erkennen. Nachdem von Gottes großer Zusage bislang absolut nichts zu sehen ist, glaubt Abraham gar nicht mehr daran. Seine enttäuschten Erwartungen machen ihn hoffnungslos. Das Leben erscheint ohne Zukunft und Sinn. Entmutigt sagt er: *„Herr HERR, was willst du mir geben? Ich gehe dahin ohne Kinder und mein Knecht Eliëser von Damaskus wird mein Haus besitzen. Und Abram sprach: Mir hast du keine Nachkommen gegeben; und siehe, einer aus meinem Haus wird mein Erbe sein.“* (1. Mose 15,2-3)

Die Weisen, die uns diese biblische Geschichte überliefert haben, haben diesen Seufzer des Herzens wohl gespürt. Die Enttäuschung Abrahams ist enorm.

Keine Kinder zu haben, ist für den jüdischen Menschen eine zentrale Beschwernis. Für den Menschen Abraham lebt sein Glaube in der Ewigkeit im Leben von Kindern und Enkelkindern weiter. Nach seinem Glauben kann er nicht denken, dass es nur um sein eigenes Leben geht; und was nach dem Tod kommt, wäre nicht sein Problem. Nein, vielmehr ist sein jüdischer Glaube weiter lebendig im Leben der eigenen Nachkommen. Wenn keine Kinder und Enkelkinder geboren werden, dann stirbt der Glaube in seiner Lebendigkeit; das Leben mit Gott hört auf.

Positiv gesprochen: nach dem eigenen Tod lebt der Glaube, die vertrauensvolle Beziehung zu Gott, in und mit den Kindern weiter. Nicht das **eigene Leben** bei Gott nach dem Tod ist wesentlich, sondern das Weiterleben des Vertrauens in der Beziehung zu Gott bei den Nachkommen. So lautet die jüdische Glaubensposition.

Dies ist anders im christlichen Glauben. Der Christ und die Christin sind für die eigene Glaubensgeschichte verantwortlich. Sie leben schon jetzt in ihrem Glauben in der ewigen Beziehung zu Gott und sind schon jetzt geborgen in der Hand Gottes – genauso wie nach dem Tod. Wesentlich ist das eigene Leben im Hier und Jetzt im Vertrauen auf Jesus Christus. Dies ist eine vertrauensvolle Hoffnung, die die Nähe Christi nach dem Tod einschließt.

Blicken wir wieder auf Abraham: In unserem biblischen Abschnitt sprudelt dieser gleichsam seine Enttäuschung vor Gott heraus und versucht zugleich, sich selbst zu beruhigen, indem er darauf hinweist, dass irgendjemand aus seiner Hausgemeinschaft schon Erbe sein wird. Vielleicht kennen Sie das auch - in ausweglosen Situationen hilft das.

Da frage ich mich: Was hätte ich nun an Gottes Stelle getan? Mich beleidigt zurückgezogen - bei so wenig Vertrauen, das Abraham ihm entgegenbringt? Dem undankbaren Abraham eine anständige Standpauke gehalten? Und wieder merke ich: Gott reagiert ganz anders.

Er führt Abraham hinaus in die Dunkelheit der Nacht und spricht zu ihm: *„Sieh hinauf zu den Sternen am Himmel! Kannst du sie zählen? So unzählbar werden deine Nachkommen sein.“* (1. Mose 15,5)

Gott erneuert seine Zusage! Mit dem einprägsamen Bild der Sterne am Nachthimmel. Und so verwandelt Gott den Zweifel des tief enttäuschten - und mittlerweile in die Jahre gekommenen - Abraham in neuen Glauben. Und so heißt es in unserer Geschichte weiter: *„Abraham glaubte Gott, und so wurde er von Gott angenommen.“* (1. Mose 15,6) Gott ist ein Gott der Hoffnung.

Wenn Gott das damals gelungen ist, warum sollte er das nicht auch heute bewerkstelligen können? Bei Ihnen und bei mir.

Nach allem, was wir als Menschen im Leben erleben, nach allen Irrungen, nach allen Kämpfen, Enttäuschungen und liegegebliebenen Erwartungen - was soll denn da noch kommen? Klimakrise? Krieg? Wirtschaftskrise? Oder wird eine Krankheit, eine Seuche uns wieder heimsuchen?

„Weißt Du, wieviel Sternlein stehen?“

Gott erneuert sein Versprechen. Gegenüber Abraham - und auch gegenüber uns allen, die wir hier in diesem Raum sind und die wir gemeinsam diese Worte bedenken. Und das wunderschöne Bild dieses Versprechens ist ... der gestirnte Himmel über uns: Die Sterne leuchten so hell und so klar, dass wir Bilder in ihnen erkennen können. Dass wir Geschichten in sie hineinlesen. Dass wir entzückt die Köpfe zum Himmel heben. Abraham schaute in den Sternenhimmel und glaubte seinem Gott. Plötzlich waren alle Zweifel wie weggefedert.

Nun, niemand hier kann die Sterne zählen. Gott kann es. Er hat sie geschaffen und er kennt jeden einzelnen Stern wie auch uns, jeden und jede von uns - sogar mit Namen.

Abraham glaubt - und das wird Abraham von Gott zur Gerechtigkeit gerechnet. Damit stellt sich Abraham fest in den Bund, den Gott mit ihm geschlossen hat. Gott verpflichtet sich, den Segen wirklich werden zu lassen und Abraham verpflichtet sich, zu Gott zu halten, eben an Gottes Seite zu bleiben. Er lässt sich auf eine feste Beziehung mit Gott ein - eine Glaubensbeziehung eben.

Die Erscheinung Gottes und das Bild des Sternenhimmels sind nicht zufällig. Üblicherweise sind

Erscheinungen Gottes in der Lebenswelt und im Glaubensleben der Israeliten mächtige und gewaltige Erscheinungen, die Angst und Furcht verbreiten. Erinnern wir uns einfach an die Weihnachtsgeschichte, in der jedes Jahr der Engel spricht: „Fürchtet Euch nicht!“ (Lukas 2,10)

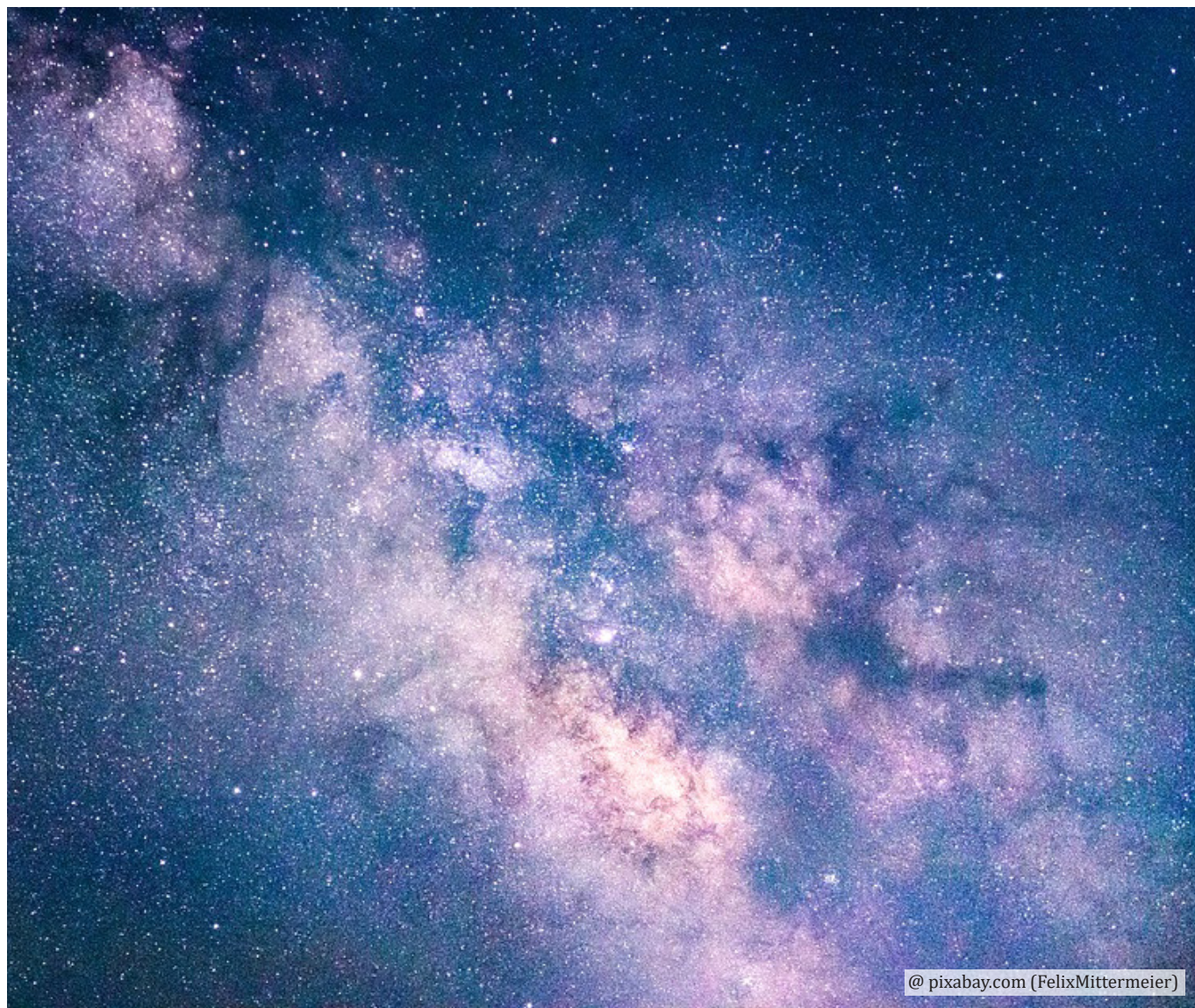
Als Gott zu Abraham spricht, wählt Er hier das wunderschöne Sternbild.

heilt er einen Menschen nicht? Ich habe mich doch so auf ihn verlassen.“

Solche enttäuschten Hoffnungen machen es schwer, das Vertrauen zu Gott zu bewahren.

ABER wie sollen wir ohne Hoffnungen leben?

Es ist darum wunderbar, dass die Bibel Gott als Gott der Hoffnung bezeichnet. Ja, Gott ist eine Quelle der Hoffnung! Er ist voller Phantasie und Energie und

„Weißt du, wieviel Sternlein stehen?“ Nein! Weiß ich nicht! Aber ich sehe sie. Was Abraham versprochen wurde, ist uns schon längst gegeben. Lasst uns es anschauen und uns daran freuen! Unser christlicher Glaube, der Glaube an den Gott Israels, ist das Festhalten am Blick hin zu den Sternen. Glaube ist die Richtschnur und der Weg im Leben, der Halt gibt. Glaube: Das ist Leben in Beziehung zu Gott und zu unseren Nächsten und Übernächsten.

Natürlich gibt es enttäuschte Hoffnungen. Und besonders schwierig ist es, wenn Gott uns enttäuscht. „Warum greift Gott in meiner Lage nicht ein? Warum

ruht nicht, uns neue Wege zu eröffnen. Und er tut alles, damit wir enttäuschte Hoffnungen verkraften.

Darum vertrauen wir auf den Gott der Hoffnung. Darum können wir mit enttäuschten Hoffnungen leben, **weil** Gott uns darin begleitet und weil er uns neue Hoffnung eröffnet.

Und der Friede Gottes, welcher höher ist denn alle Vernunft, bewahre eure Herzen und Sinne in Christus Jesus! Amen!

*Pfarrerin Claudia Schörner
Predigt in Sopron/Ödenburg am 17. September
2023*

Mein Bibelwort

Teil 47

- „1 Der Herr ist mein Hirte, mir wird nichts mangeln.
2 Er weidet mich auf einer grünen Aue und führet mich zum frischen Wasser.
3 Er erquicket meine Seele. Er führet mich auf rechter Straße um seines Namens willen.
4 Und ob ich schon wanderte im finsternen Tal, fürchte ich kein Unglück, denn du bist bei mir, dein Stecken und Stab trösten mich.“ (Psalm 23,1-4)**

Diese vier Strophen des 23. Psalms gehören sicher zu den beliebtesten Teilen dieses Psalms. Sehr anschaulich wird Gott hier mit einem Hirten verglichen, der seine Schafherde mit sicherer Hand über die Weiden führt.

Nun sind wir keine Schafe. Die Zeiten haben sich auch in ihren Bildern verändert. Wir agieren selbstbewusst, stark, unabhängig. Vielen von uns ist ein „Anführer“ suspekt; der Anführer oder Chef soll der Oberste unter Gleichen sein. Gleichberechtigung.

Und doch - wie oft stehen wir trotz aller Bemühungen immer wieder am Anfang, können Knoten und Störungen im „Getriebe“ der mitmenschlichen Beziehungen nicht auflösen. Vieles, was wir voller Energie anpacken, misslingt. Wir drehen uns im Kreis.

Da kommt mir das Bild des Stabes vor Augen. Ich bin sehr viel gewandert; ich habe Europa auf den Pilgerwegen durchquert. Von Osten nach Westen, von

Süden nach Norden. Wie oft gebrauchte ich meinen Wanderstab bzw. Wanderstock, um mich darauf zu stützen. Um eine Steilstufe zu überwinden. Um einen Bach zu durchqueren. Um mich stark zu fühlen. Den Stock verglich ich dann mit der Hilfe Gottes, mit dem Vertrauen, dass er mich stützt in der Not, in der Schwäche, wie ein Wanderstab.

Wie oft kam es zu Wendungen in aussichtslos erscheinenden Situationen meines Lebens. Da war er dann wieder da, der Stab des 23. Psalms. Da werden wir dann stille und demütig, weil Gott uns das gibt, was wir brauchen. Wenn wir nur fest vertrauen. Wie beim Pilgern, wenn das Licht der Herberge abends aufleuchtet oder uns ein gastfreundlicher Mensch ein Lager anbietet. Oder sei es nur ein Schluck Wasser bei großer Hitze. Nahrung zur rechten Zeit.

Was bedeutet nun der Stecken im Gegensatz zum Stab? Früher gab es körperliche Züchtigungen. Auch mir schlug meine Klassenlehrerin in der Volksschule über die Finger, vielleicht nur, weil ich vorlaut war. Heute ist körperliche Züchtigung strafbar. Trotzdem glaube ich, dass bei Gott auch der „Stecken“ seine Berechtigung hat, aber nicht im Sinne von Prügeln als Strafe.

Gott ist kein Automat, den ich einfach anzapfen kann, wie eine Zapfsäule. Ich kann auch nicht erwarten, dass Milch und Honig fließen, weil ich soo (!) rechtschaffen bin oder mich so rechtschaffen dünke. Hin und wieder läuft etwas schief im Leben, hin und wieder erleiden wir einen Schmerz, Rückschläge, Verzweiflung. Will uns Gott dadurch vielleicht auf unser Fehlverhalten hinweisen? Es ist nicht Strafe, sondern Konsequenz unseres Tuns, ein Hinweis auf die Notwendigkeit einer Änderung. So, wie ich das sehe.

„Und was ist mit Krieg, Krankheit, Unfällen, Tod?“, werdet Ihr dem entgegen halten. „Haben wir nicht die freie Wahl, uns daran zu beteiligen? Oder uns abzuwenden?“ - Es gibt nicht auf alles eine Antwort. Wenn ich aber Gottes Hilfe als den Stab sehe, an dem ich mich in meiner Verzweiflung anhalten kann, wird aus Nacht Licht, aus der Finsternis Vergebung, was ich selbst erleben durfte.

*Brigitte Gmach (verbunden der Kirchengemeinde
Ludwigsstadt; Breitenbach, Tirol)*

„Wisst ihr, was uns verbindet als Evangelische?“

Ganz neugierig war die kleine Gruppe von der ELCA, der evangelisch-lutherischen Kirche in Nordamerika, auf unsere Gemeinde hier in Sopron. Als Koordinatorin für Freiwilligenarbeit der ELCA in Zentraleuropa hatte Kelly Schumacher Fuller eine kleine Auszeit für ihre Freiwilligen im Westen des Landes organisiert, und dabei durften diese auch unsere Gemeinde kennenlernen.

Am Donnerstag, dem 23.11. war es soweit: Nach dem Besuch unseres evangelischen Museums unter der Leitung von Dr. András Krisch besuchten sie die Wochenpredigt, und danach gab es noch ein kleines Beisammensein mit Jugendlichen aus der Gemeinde. Dabei durften wir auch die Gruppe um Kelly Schumacher Fuller kennenlernen, die auch ihren Ehemann Aaron Fuller - Pfarrer der englischsprachigen Gemeinde in Bratislava - mitgebracht hatte. Die nordamerikanischen Freiwilligen sind in ganz Ungarn verteilt und vor allem in evangelischen Schulen und

Kirchengemeinden eingesetzt, wo sie Jugendlichen helfen, Englisch zu lernen. Engagiert und begeistert erzählten die Freiwilligen von ihrer Arbeit. Natürlich gab es auch viele Fragen an die Gemeindeglieder, und es entstanden lebhaftes Gespräche!

Viel wurde auch von der Gastfreundlichkeit in den Kirchengemeinden gesprochen. Als die Jugendlichen unserer Gemeinde von den Treffen der Jugendgruppe erzählten, bei denen es natürlich auch nicht an Essen fehlen durfte, wurde viel gelacht. „Wisst ihr, was uns verbindet als Evangelische? Da gibt es immer etwas zu essen und zu trinken! Das ist wichtig! Kirchengemeinden leben von dem Mitwirken von Freiwilligen und dabei profitieren viele von Ehrenämtern. Möchten Sie sich auch gerne engagieren? Es gibt immer Möglichkeiten sich einzubringen. Gerade werden zum Beispiel Menschen gesucht für den Besuchsdienst. Sprechen Sie gerne eine Pfarrperson darauf an oder melden sich im Pfarramt.“

Rebekka Pöhlmann

Amtseinführung unserer neuen deutschen Pfarrerin Rebekka Pöhlmann

Ein neues Kapitel beginnt: Neue deutsche Pfarrerin in die Soproner Gemeinde eingeführt

Als deutsche Pfarrerin der Soproner evangelischen Gemeinde übernahm Jessica Rebekka Pöhlmann die Stelle von Pfarrer Holger Manke, der bis Sommer diesen Jahres zehn Jahre lang hier im Amt gewesen war. Die neue Pastorin wurde am 5. November vom Bayrischen Landeskirchenrat Raphael Quandt und der Dekanin des Soproner Kirchenbezirks, Beatrix Ihász, feierlich in ihren Dienst eingeführt.

Die zweisprachige Liturgie haben Dr. Károly Tóth, geschäftsführender Pfarrer, und Pfarrer András Pelikán mitgestaltet; die Jugendgruppe der Gemeinde begrüßte die Pfarrerin mit Gesang. Dekanin Beatrix Ihász hat anhand des Epheser-Briefes 6,10-20 von der Waffenrüstung Gottes gesprochen, vom Starkwerden im Herrn und legte ihrer neuen Kollegin auch zu Herzen, dass sie sich Zeit nehme, um sich zu entspannen.

Bei der Amtseinführung gab Kirchenrat Raphael Quandt seiner Dienstgefährtin aufgrund eigener Erfahrungen im Auslandsdienst praktische Ratschläge über die Bedeutung von Verstehen und gegenseit-

gem Vertrauen. Anschließend haben vier sogenannte Assistentinnen – der Pfarrerin nahestehende, helfende Personen – mit einem Bibelwort um Segen auf Rebekka Pöhlmanns Leben gebeten, unter ihnen die Mutter der Pfarrerin, Elisabeth Pöhlmann, sowie Frau Dr. Farsangné Bérci Márta, Kuratorin der Ödenburger deutschen Kirchengemeinde.

Die neu eingeführte Pfarrerin hob in ihrer Predigt nach 1Joh 2,12-14 hervor: Gottes Vergebung unserer Sünden gibt uns Kraft und motiviert uns, Hürden zu überwinden, damit wir persönlich und in der Gemeinde unsere Berufung erfüllen können, nämlich die Weitergabe des Evangeliums.

Auf den Gottesdienst mit Abendmahl folgte ein Agape im Gemeindesaal. Hier begrüßte Kirchenrat Raphael Quandt die Pfarrerin zuerst und überreichte ihr die Urkunde zum Dienst auf Lebenszeit; Frau Pöhlmann trat hier in Sopron ihre erste selbstgewählte Pfarrstelle an. Auch Renate Schreiber, Vorsitzende des Kirchenvorstands der deutschen Partnergemeinde Bad Wimpfen, übermittelte die besten Wünsche.

Im Anschluss daran richteten Dekanin Beatrix Ihász und - im Namen der Soproner Gemeinde - Kurator Dávid Stinner und Dr. Károly Tóth Grußworte an die neue Pfarrerin.

Jessica Rebekka Pöhlmann wurde 1987 geboren, sie stammt aus Döhlau bei Bayreuth (Bayern). Nach dem Abitur verbrachte sie 2008-2009 ein Freiwilliges Soziales Jahr in Ungarn und arbeitete für Obdachlose in der Mission der Reformierten Kirche. Später unterbrach sie ihr Theologiestudium in Deutschland, um je ein Semester in Ungarn, dann in Israel zu verbringen. 2010-2011 studierte sie an der Evangelischen Theologischen Universität in Budapest. Zu dieser Zeit erfolgte ihre erste Supplikationspredigt - auf der Kanzel

der Soproner Kirche. Ab 2016 absolvierte sie vor ihrer Ordination zweieinhalb Jahre lang ihr Vikariat in Hemau-Nittendorf bei Regensburg.

2018 wurde Frau Pöhlmann zur Pfarrerin ordiniert, danach verbrachte sie ein weiteres praktisches Jahr in New York, im Büro des Lutherischen Weltbundes bei der UNO. Als sie in ihre Heimat zurückkehrte, war sie vier Jahre lang beauftragte Pfarrerin in der Gemeinde in Ludwigsstadt, und nahm dann die Aussendung der Bayrischen Landeskirche in die Soproner Gemeinde an.

*Text und Foto: Maria Adámi
Übersetzung: Katalin Hirschler*

Rebekka Pöhlmann möchte die Gemeinde besser kennen lernen „Die Innenstadt hat mich fasziniert“

In einem zweisprachigen Festgottesdienst wurde Rebekka Pöhlmann in den Dienst der Evangelisch-Lutherischen Kirchengemeinde Sopron/Ödenburg eingeführt. Die Pfarrerin ist von der Bayrischen Evangelischen Landeskirche nach Sopron entsandt.

Sie sprechen überraschend gut und anspruchsvoll Ungarisch, was Ihre Arbeit in Sopron sicherlich erleichtern wird. Wie konnten Sie die ungarische Sprache so gut erlernen?

Mein Interesse für die ungarische Sprache geht auf meine Schulzeit zurück. Nach dem Abitur bin ich nach Ungarn gekommen, wo ich mich in der Obdachlosen Mission der Reformierten Kirche engagiert habe; da habe ich begonnen, Ungarisch zu lernen. Später habe ich an der Evangelischen Theologischen Universität studiert, wo ich eine sehr freundliche Ungarisch-Professorin mit viel Geduld hatte, und so konnte ich die ungarische Sprachprüfung ablegen.

Wie hat Sie Ihr Weg jetzt nach Sopron geführt?

In den vergangenen Jahren war ich Pfarrerin der Ludwigsstädter Kirchengemeinde in Deutschland. Das ist eine wunderschöne kleine Stadt, von Wäldern umgeben. Zwischen zahlreichen bayrischen und ungarischen Gemeinden gibt es eine Partnerschaft. Und weil in Sopron/Ödenburg die deutschsprachige Gemeinde lebendig ist, wird seit vielen Jahren ein deutscher Pfarrer in die Stadt entsandt, so bin auch ich hierher gekommen.

Ich bin seit drei Wochen hier; ich will die Stadt kennen lernen, aber die historische Innenstadt hat mich schon jetzt fasziniert, und zu meiner Freude werde ich auch hier viele Ausflüge und Wanderungen in den naheliegenden Wäldern machen können.

Mit welchen Zielsetzungen sind Sie nach Sopron gekommen, was möchten Sie als Pfarrerin erreichen?

Mein Vorgänger, Holger Manke, hat Beispielhaftes geschaffen; er führte eine aktive Gemeinschaft zusammen, die zusammenhält. So ist es mein höchstes Ziel, das weiterzuführen. Vorerst möchte ich die Ge-

meinde so gut wie möglich kennen lernen, denn in meinem Beruf ist es ja am schönsten, dass wir die zwischenmenschlichen Beziehungen pflegen. Es berührt mich, wenn sich die Gemeindeglieder mir anvertrauen, mit mir über ihre innersten Gefühle sprechen.

Sie lachen während unseres Gesprächs so herzlich, dass auch ich gute Laune bekomme. Ist Fröhlichkeit Ihr Lebelement?

Ich lache sehr gerne und halte mich für eine offene, neugierige Person. Vielleicht ist es dieser Einstellung zu verdanken, dass ich mich in meinem Beruf so wohl fühle. Ich hoffe, dass ich auch hier in Sopron viele neue Bekannte und Freunde finden werde. Ich möchte viel ins Theater und Kino gehen. Die zwischenmenschlichen Beziehungen sind sehr wichtig für mich, auch jetzt ist eine Freundin von mir aus Deutschland hier, und ich erwarte meine Familienmitglieder in Sopron, damit auch sie diese schöne Stadt kennen lernen können.

Text: Andrea Köves

Übersetzung: Katalin Hirschler

Einsegnung der Pfarrerin Rebekka Pöhlmann

Photo: Mária Adámi

Es ist ein Segen, eine neue Arbeitsstelle mit einem Fest zu beginnen. Und dann auch noch einen Segen persönlich zugesprochen zu bekommen! Hier finden Sie die Segenssprüche, mit denen ich meinen Dienst beginnen durfte:

Andrea Ehrhardt: „Siehe, ich habe dir geboten, dass du getrost und freudig seist.“ (Josua 1,9)

Elisabeth Pöhlmann: „Gott hat uns nicht gegeben den Geist der Furcht, sondern der Kraft, der Liebe und der Besonnenheit.“ (2. Timotheus 1,7)

Katharina Bähr: „Gottes Pläne sind zum Staunen, und er weiß genau, wie er sie zum Ziel führt.“ (Jesaja 28,29)

Márta Farsang: „Fürchte dich nicht, ich bin mit dir; weiche nicht, denn ich bin dein Gott. Ich stärke dich, ich helfe dir auch, ich halte dich durch die rechte Hand meiner Gerechtigkeit.“ (Jesaja 41,10)

Etwas Neues zu beginnen mit der bestärkenden Kraft des Segens ist etwas ganz Besonderes. Deswegen möchte ich als Seelsorgerin der Gemeinde anbieten, sich am 1. Januar im Gottesdienst segnen zu lassen. Getröstet und gestärkt ins Neue Jahr 2024 gehen – das ist doch was, oder?

Herzliche Einladung zum Gottesdienst am 1. Januar um 15 Uhr mit persönlicher Segnung.

Rebekka Pöhlmann

Gedanken zur Weihnachtszeit

Weihnachten - eine Zeit für das, was uns wirklich wichtig ist

Weihnachten bedeutet für jeden etwas anderes.

Es ist das Fest der Liebe, der Familie und des Zusammenkommens. Es bietet eine Möglichkeit, um aus dem alltäglichen Leben etwas herauszukommen. Man hat die Zeit, sich damit zu beschäftigen, was einem wirklich wichtig ist und einem Freude bereitet. Auch wenn die Feiertage mit viel Stress und Planung verbunden sind, sollte man diese Zeit genießen.

Das ist eine der wenigen Anlässe, wo die ganze Familie zusammenkommen kann. Ich freue mich immer wieder, dass meine großen Geschwister über Weihnachten nach Hause kommen. Die immer wiederkehrenden obligatorischen Familientraditionen dürfen natürlich auch nicht fehlen. Auch wenn die Planung nicht immer einfach ist, ist es schön, auch die anderen Verwandten zu besuchen und einfach gemeinsam Zeit zu verbringen.

Die Feiertage bieten auch die Möglichkeit, sich mit Freunden und Bekannten zu treffen.

In der Jugendgruppe ist in den letzten Jahren die Tradition entstanden, den Weihnachtsbaum in der Kirche gemeinsam zu schmücken. Es ist immer eine eigene Kunst, die Lichterkette mit Hilfe von Besen und Bambusstöcken um den Baum zu wickeln. Auch die Auswahl und Anordnung der Weihnachtsbaumkugeln ist jedes Jahr aufs Neue eine lustige Herausforderung. Ich finde es schön, dass wir uns so gemeinsam auf die bevorstehenden Feiertage vorbereiten können.

Adam Krutzler

Weihnachten - die Geburt unserer Hoffnung

Weihnachten - Fest der Liebe, der Familie, der Hoffnung, der Freude. Zahlreiche schöne Begriffe, die mit einem der Hauptfeste des christlichen Kirchenjahres verbunden sind.

Nicht die Kirche, sondern der Mensch hat diese Attribute mit Weihnachten in Verbindung gebracht, weil er sich nach Liebe, Familie, Hoffnung, Freude, und - ich möchte hinzufügen - nach Frieden sehnt.

Und jetzt schauen wir uns um in der Welt. Zehntausende unschuldige Menschen verlieren ihr Leben, noch viele mehr ihre Existenz, ihr ganzes Hab und Gut. Wo ist hier der Frieden?

Sicherlich müssen wir unsere Augen aber nicht auf die Ukraine oder den Gazastreifen oder anderswohin richten, wo mit Waffen gekämpft wird. Formen der Gewalt auf ganz verschiedene Art und Weise sind auch Teil unseres Alltags: am Arbeitsplatz, in der Schule, auch in der Familie. Wo ist die Liebe?

Familien zerfallen, weil sich Eheleute bzw. Lebensgefährten wegen Arbeit, Geld oder Krankheit und allem, was diese mit sich bringen, selbst in der Beziehung alleine fühlen. Was wird aus der Familie?

Wir sehen aber auch Menschen, die scheinbar ein glückliches Leben führen, denen es an irdischen

Gütern nicht mangelt. Doch fehlt ihnen meistens etwas. Warum finden sie keine Freude?

Die Corona-Krise, Kriege, Klimawandel, Migration, Armut und Verfolgung - in den letzten knapp zehn Jahren ist scheinbar der Teufel los. Viele, auch gläubige Menschen, verlieren die Hoffnung.

Alles, wonach wir uns (nicht nur zu Weihnachten) sehnen, scheint in weiter Ferne zu sein.

Eine Frage, die jeder sofort stellt: Wo ist das Ende? / Was kommt noch? Und eine weitere Frage, die die meisten auch stellen: warum?

Mich als Christen beschäftigt letztere. Ich denke darüber nach, was wir Menschen falsch gemacht haben, dass es zu diesen globalen Problemen kommen konnte? Man kann natürlich die Schuld von sich weisen und sagen: „Ich doch nicht. Ich habe alles richtig gemacht. Die Politiker und Machthaber, die Waffenhersteller sind es, die glauben, alles zu dürfen, um an mehr Geld zu kommen.“ Meiner Meinung nach tragen wir jedoch alle dazu bei beziehungsweise haben dazu beigetragen, dass die Welt sich dermaßen verändert hat. Natürlich nicht nur in den letzten zehn Jahren.

Ich möchte einen Vergleich aus der Biologie anführen. Krankheiten treten meistens auf, wenn die

feine Balance zwischen schädlichen Erregern und der Abwehrkraft unseres Körpers kippt. Jene Balance der Menschheit ist seit Jahrzehnten gekippt. Unsere Kraft, welche für uns Christen bedeutet, allein auf Gott zu bauen, ist geschwächt. Wir müssen zu unseren Werten, zu unseren christlichen Wurzeln zurückkehren, um unser Leben und die Welt in Frieden gestalten zu können. Diese Werte - Vertrauen, Hoffnung, Gottes- und Nächstenliebe - müssen wir auch ausstrahlen.

Denn die Hoffnung lebt immer. Der gute Gott arbeitet daran, der Menschheit zu helfen. Seit der

Mensch auf Erden ist. Gott hat uns seinen Sohn geschenkt. „Jézusomnak sebében, Legyen én reménységem!“ (Ev. Énekeskönyv 96) sangen wir heute (an dem Tag, als ich diese Zeilen schrieb) in der Kirche. Es war der Sonntag der Hoffnung. Wörtlich heißt es: „In den Wunden Jesu mein, soll meine Hoffnung sein.“ (EGB 445) Zu Weihnachten feiern wir die Geburt unserer Hoffnung.

Ich wünsche Ihnen und allen meinen Mitmenschen gesegnete Weihnachten!

Mihály Horváth

Weihnachten – ein Licht in der Dunkelheit

„Ich hab´ auch manchmal Angst im Dunkeln“, das kleine Mädchen in der zweiten Reihe hatte allen Mut zusammengekommen. Und dann platzte es aus ihr heraus. „Da, da... denke ich manchmal, da ist ein Monster unter meinem Bett.“ Kaum hatte sie ihre Angst ausgesprochen, da meldeten sich die anderen Kinder. Der eine hatte Angst vor Spinnen, die andere vor Schlangen und ganz viele andere auch vor der Dunkelheit.

Liebe Leserinnen und Leser, ich fand es mutig von dem Mädchen, „die Erste“ zu machen und sich vorzuwagen und zu erzählen, vor was sie Angst hatte.

Immer, wenn ich im Reliunterricht mit den Kindern über Ängste rede, da muss ich auch an die Erwachsenen denken. Wären wir so mutig, so freimütig zu erzählen, wovor wir Angst haben? Und dabei, seien wir mal ehrlich, haben Erwachsene doch oft vor so viel mehr Angst als Kinder. Klar, das liegt auch daran, dass wir vielleicht mehr aus der Welt sehen und überblicken, aber eigentlich reden wir uns doch damit auch nur ein Stück weit raus.

Menschen haben Angst. Daran ist auch gar nichts falsch. Sie hilft uns, Situationen richtig einzuschätzen, keinen Blödsinn zu machen und einfach aus dem Fenster zu springen oder auf eine klapprige Leiter zu steigen. Sie schützt uns.... Aber sie kann uns auch lähmen und sich klebrig auf unser Herz legen. Da wird

dann das Gedankenkarussell angeworfen: Und was ist, wenn die Energiepreise weiter so steigen, was ist dann mit der Industrie in unserer Region, verlieren wir dann alle die Arbeit; und wenn die Lebensmittel immer teurer werden; und was ist eigentlich, wenn dieser Krieg im Osten weitergeht und vielleicht doch irgendwann ... und was ist eigentlich ... ?

„Tröstet, tröstet mein Volk!“, spricht euer Gott. - So ruft er, der Prophet Jesaja mitten in das Gedankenkarussell hinein. „Tröstet, tröstet mein Volk!“, so ruft er damals den Israeliten zu und auch uns heute.

Es ist wichtig, sich unterbrechen zu lassen – aussteigen aus dem Karussell der Angst. Mit den Kindern habe ich damals Lösungsmöglichkeiten gesucht. Lichter aufstellen, haben sie vorgeschlagen, die Tür einen Spalt offen zu lassen - damit das Licht hineinkommen kann - oder ein kleines Nachtlicht anzuschalten.

In der Dunkelheit der Jahreszeit und unserer Angst helfen Lichter. Die Kerzen von Weihnachten zünde ich gegen die Welt an, und den Hoffnungsspalt brauche ich, damit sich mein Herz nicht ganz in Ängsten und Gedanken verwickelt, sondern offen sein kann für das Licht der Weihnacht.

Des Weiteren spricht der Prophet Jesaja davon, dass Zion die Stimme mit Macht erheben soll und laut von der Freude rufen (oder vielleicht eher singen?) soll. Und fügt hinzu: „Fürchte dich nicht!“

Und darin steckt eben noch ein Vorschlag gegen die Angst: das Lied. An Weihnachten singen wir gegen die Angst an, hören von den uralten Verheißungen und sind Teil des Friedensversprechens:

„Hört den Ruf der Heiligen Nacht: Fürchtet euch nicht!“

Singen wir von dem Licht der Weihnacht und tragen das Licht weiter hinaus in die Welt hinein!

Ein gesegnetes Weihnachtsfest und einen guten Rutsch ins neue Jahr 2024

wünscht Ihnen
Pfarrerin Rebekka Pöhlmann

Hála és bizalom

Visszatekintés és előrenézés. Összegzés és imádság. Ifiseinket arra kértük, a naptári év fordulójához kapcsolódóan fogalmazzák meg gondolataikat arról, ami az elmúlt évben történt, és ami a következőben vár majd rájuk. Imádságaikon keresztül részesei lehetünk az ő világuknak, ahogy ezen imádságokban ők is részt vállalnak mindannyiunk életéből. Hálával és bizalommal állhatunk meg velük együtt ezekben a napokban.

In diesem Jahr durften wir viele Überraschungen erleben. Es waren welche dabei, mit denen wir gerechnet haben, aber auch welche, die uns unerwartet getroffen haben – aber wir konnten jede Situation ganz gut meistern. Wir hatten heuer sehr schwierige Momente, aber auch sehr glückliche. Ich hoffe, dass wir im nächsten Jahr noch besser gegen alle Schwierigkeiten gerüstet sein werden und dass wir die schönen Momente noch bewusster erleben können.

Ich glaube, dass wir jeden noch so kleinen Moment schätzen müssen und ich hoffe, dass es mir und uns im nächsten Jahr auch gelingen wird.

Alina Nagy

Itt megállva, hála tölti meg a szívemet. Visszatekintve erre a csodálatos évre emlékek hada rohan át a gondolataim útján. Sok ezer pillanat, ami bár soha ne ért volna véget, mesébe illő emberek, akik bearanyozzák a szürke hétköznapiakat. Hibák, amikből tanulhatunk, még ha fáj is egy kicsit feleleveníteni.

Milyen jó itt! Néha nehéz, néha fáj, nem egyszerű, de milyen fantasztikus érzés, hogy ezen felülkerekedve most itt vagyunk együtt. Elmondhatatlanul hálás vagyok az IFIért, a második családomért, a legjobb barátaimért, akikkel vállt vállnak vetve nézünk szembe az élet elénk állított akadályával.

Vágyakozva tekintek a jövőbe, bizakodva és reménykedve, hogy Isten áldása tovább kísér utamon és megvilágítja előttem az utat.

Körmendy Samu

Ich bin auch in diesem Jahr dankbar für meine Freunde und meine Familie. Ich bin auch dankbar, dass ich Holger auch aus dieser weiten Entfernung meinen Freund nennen kann und dass wir Rebekka mit ähnlich großer Liebe empfangen durften.

Dieses Jahr war reich an Ereignissen, und ich bin sehr dankbar für jeden Moment, auch für die manchmal traurigen Momente. Auch diese waren wichtig. Hoffentlich wird das kommende Jahr auch ähnlich bewegt und am Ende des Jahres kann ich wieder dankbar zurückblicken.

Anna Németh

Én a családomért és a velük való jó kapcsolatomért vagyok hálás. Az idén kialakult barátságokért és a régebbiek ápolásáért is hálás vagyok. A jó jegyeimért is hálás vagyok. Az együtt elsütött viccekért, a közös nevetésekért és csoportos mosolyokért.

Köszönöm az összes kinyílt virágot, minden fényes napsugarat, minden csepp leesett esőt és minden még le nem hullott hópihét. Köszönöm az összes boldog, szomorú vagy keserédes pillanatot, amit idén átélhettem.

Kiss Tamara

Dieses Jahr bin ich besonders für meine Freunde, für Holger anlässlich unserer Konfirmation und für meine Familie dankbar. Ich bete für all diejenigen, die heuer jemanden verloren haben oder die gerade eine schwierige Lebensphase durchmachen müssen – Gott gebe ihnen Kraft. Für nächstes Jahr wünsche ich uns allen, dass wir unsere Ziele erreichen mögen, und den Menschen, denen es gerade schlecht geht, wünsche ich, dass sich die Dinge zum Guten wenden.

Benedek Czigány

Az elmúlt egy évben nagyon sok minden történt, köztük jó és rossz dolgok is. Én úgy gondolom, rengeteg mindenért lehetek és vagyok is hálás. Például tavaly ilyenkor még konfiórákra jártam, aztán májusban volt egy gyönyörű konfirmálásom, és bekerültem az ifibe. Nagyon-nagyon sok mindet kaptam ettől a társaságtól/közösségtől. Rengeteg új barátot, akik átsegítettek a nehézségeken és mindig ott voltak, még most is itt vannak mellettem. Ezek a csütörtök/péntek esték csodálatosak, itt mindig csupa nevetéssel, szórakozással töltjük el az időt. És ennél jobb közösséget nem is kívánhatnék.

Azonban ebben a 12 hónapban sokszor voltam mélyen is, volt, amikor veszekedésekbe keveredtem, volt, amikor beszélgettem, és hát volt, hogy elvesztettem szerettemet/számomra fontos embereket. Ezek nyilván sok sírással, szomorkodással jártak. De én azt tanácsolom mindenkinek, hogy soha, de soha ne adja fel. Van, amikor az érzéseink hullámvasúton ülnek. Mégis ki kell tartani, át kell vészelní ezeket az időket. Hiszen az élet tele van csodákkal, csak észre kell őket

venni. Úgyhogy legyenek erősek és élvezzék az életet.

És hogy mit várok a következő évtől? Igazából, őszintén, fogalmam sincs. Tudom, legalábbis gondolom, hogy a 2024-es év is tele lesz meglepetésekkel, kihívásokkal és kalandokkal. Azt is tudom, hogy lesznek mélypontok is. Mégis nagyon-nagyon remélem, hogy az az év jobb lesz. És hogy én is meglátom azokat a kis apró örömeket és csodákat ebben az életben.

Balog Lotti

Im Jahr 2023 konnte ich unzählige Sachen erleben.

Ich habe angefangen, Bassgitarre zu spielen, bin als Bassistin in 4 Bands, war oft in Budapest im Studio, um Lieder aufzunehmen, war das zweite Mal in Bad Wimpfen und Anfang August war ich in Ebern. Ich durfte zweimal im Reli-Lager des Lyzeums Helferin sein und im Frühjahr Leiterin beim deutschen Konfi-Wochenende. Meinen Dank dafür könnte ich nicht oft genug aussprechen. Doch ich bin in eine Freundesgruppe geraten, wo ich Menschen kennengelernt habe, die wie Geschwister für mich sind. Egal, was ist, ich kann mich ihnen jederzeit anvertrauen, wir treffen uns regelmäßig und ich kann ich sein, wenn ich mit ihnen bin. Ich bin wirklich unfassbar dankbar für dieses Jahr und hoffe, dass das nächste Jahr dem ähnlich wird.

Ich wünsche allen lieben Gemeindemitgliedern wunderschöne Feiertage und dass sie erholt ins neue Jahr rutschen!

Regina Király

Hálát adok ezért az évért, a gyülekezettel töltött időkért, a konfirmációmért, az ifikért, a koncertekért, a barátokért, táborokért, emlékekért, utazásokért!

Remélem még sok ilyen évben lesz részem, mint amilyen ez volt! Hálás vagyok az új emberekért, akiket megismerhettem, és azokért, akiket már ismertem, de idén még jobban jóban lettünk.

Vajda Lilla

Denke daran, dass alles, was mit dir passiert, seinen guten Grund hat und daran, dass Gott uns immer nur das Beste will. Auch wenn du momentan an einem Tiefpunkt deines Lebens angelangt bist, denke daran: wenn du standhaft und entschlossen bist, wird sich mit der Zeit alles regeln und es wird sich im Nachhinein alles nur wie ein schlechter Traum anfühlen.

Ferenc Rákóczi

Nagyon hálás vagyok azért, amiért sok próbatélt állhattam ki, habár ezek igen fárasztóak voltak, sokat fejlődtem nekik köszönhetően és minden percben tudtam: Isten mellettem van ebben az időben is,

ezért van erőm túljutni a kihíváson.

(névtelenül)

Köszönöm Istenem, hogy megóvtál minden bajtól és veszedelemtől, hogy megbocsájtottál minden bűnömért, amit elkövettem, és minden jóért, amit elmulasztottam megtenni.

Pratscher-Hart Botond Lajos

Lieber Gott!

Ich danke dir für das vergangene Jahr. Danke, dass du mir deine Hand ausgestreckt hast, und mir den Weg zu dir gezeigt hast, als ich mich von dir abgewendet habe und Zweifel hatte. Danke, dass du mir jeden Tag neue Chancen gegeben hast, damit ich über mich selbst lerne und mich entfalten kann. Danke, dass du mir die Augen geöffnet hast, damit ich die Hoffnung und dein Licht sehe. Ich bitte dich, hilf mir auch zukünftig, die guten Wege, die Wege der Entfaltung zu erkennen. Bitte, gib mir Kraft zur Tat und zum Glauben auch für das kommende Jahr. Zeig die Hoffnung, deine Wege auch denjenigen, die diese bis jetzt noch nicht erkannt haben. Bitte führe uns unter dem Licht deines Sterns auf den Wegen unseres Lebens.

Kamilla Sára Simon

Drága Istenem,

köszönöm Neked az elmúlt évet, köszönöm minden új élményét és ajándékát. Úgy érzem, hogy egy nagyon tartalmas és sok boldog pillanattal teli év van mögöttem, amiért csak hálás lehetek.

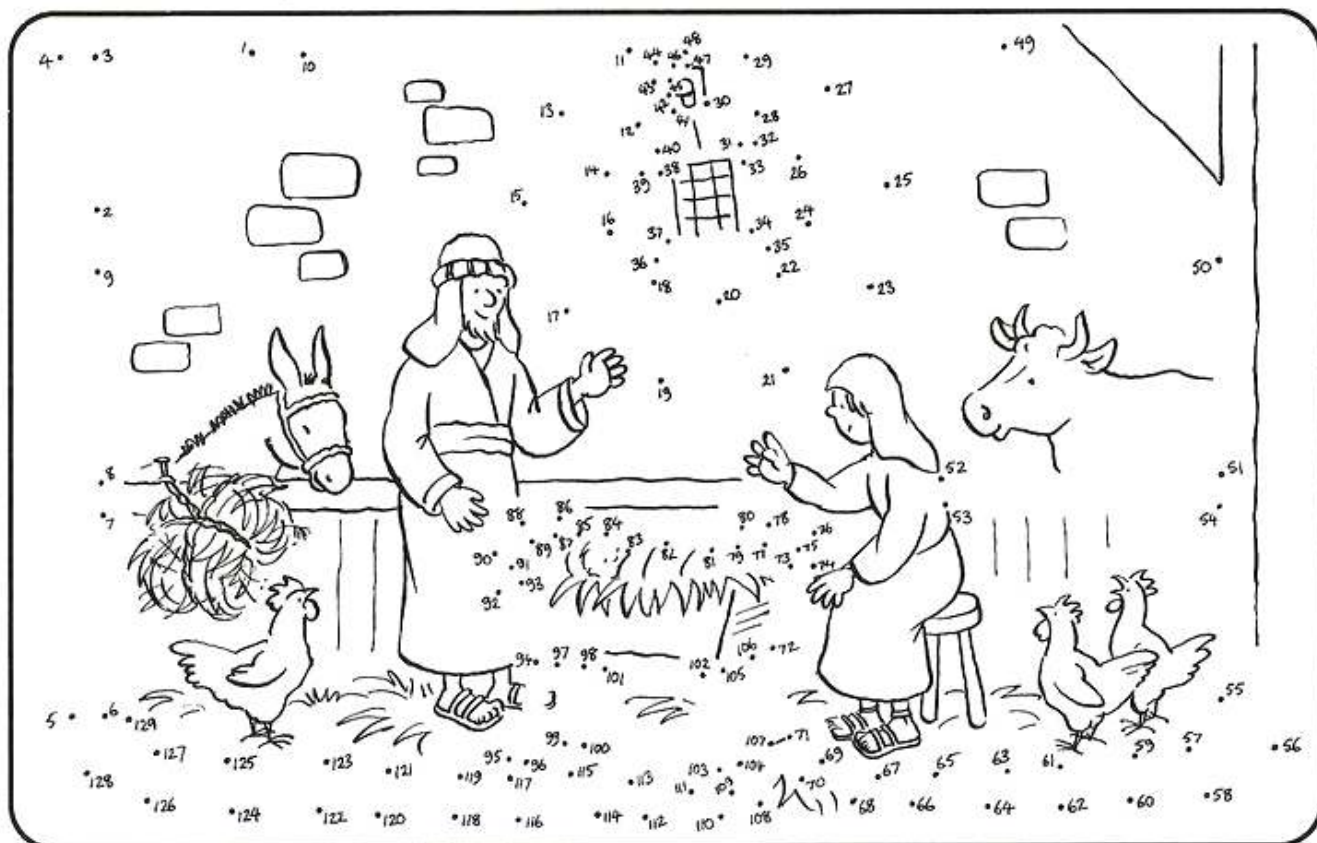
Hálás vagyok a barátaimért, régiekért és újakért, nagy öröm számomra, hogy bármilyen kicsinek tűnő vagy komoly dolgot megbeszélhettem velük, és hogy ők is megbíztak bennem, és rábízták a számukra fontos kérdéseiket. Köszönöm, hogy mellettem álltak az elmúlt évben, és kérlek, vigyázz rájuk az új évben is, Istenem.

Nagyon hálás vagyok a finnországi élményeimért is. Kérlek, erősíts meg abban, hogy továbbra is tanulni tudjam a nyelvet, és akár a gyülekezeten keresztül is kapcsolatot ápolhassak a kultúrával. Tartsd meg a testvérkapcsolatot a seinäjoki gyülekezettel, és adj erőt nekem, hogy aktívan segíthessem ezt a kapcsolatot. Az életnek fontos része lett a finn, és ezt szeretném a gyülekezeten keresztül is érvényesíteni.

Hálás vagyok az elmúlt év minden pillanatáért, hálás vagyok óvó kezedért, mellyel rám és a családomra vigyáztál. Kérlek így vezess minket a következő évben is, áldd meg a gyülekezetünket, mutass utat nekünk, hogy benned bízva léphessünk át az új évbe.

Varga Lili

Engedjétek hozzám jönni...

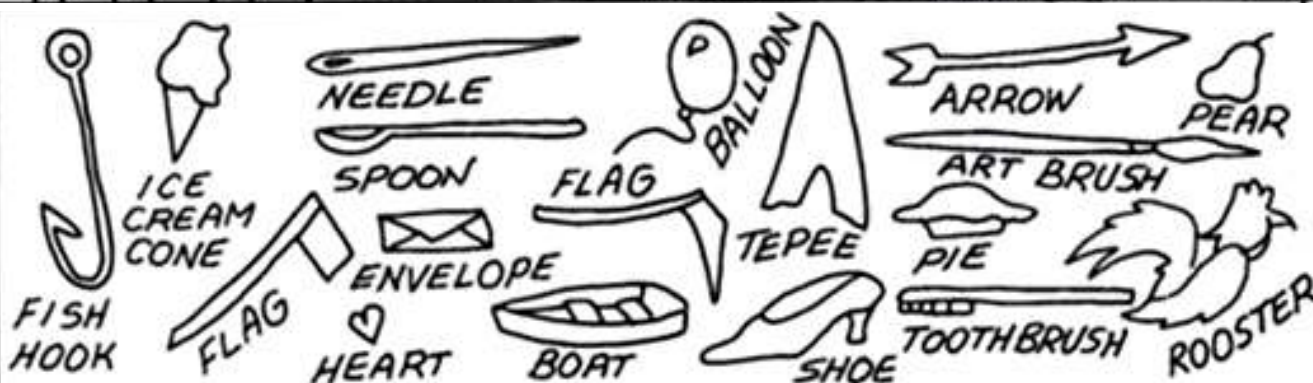
A pontok összekötésével fejezd be a rajzot, majd színezd ki!

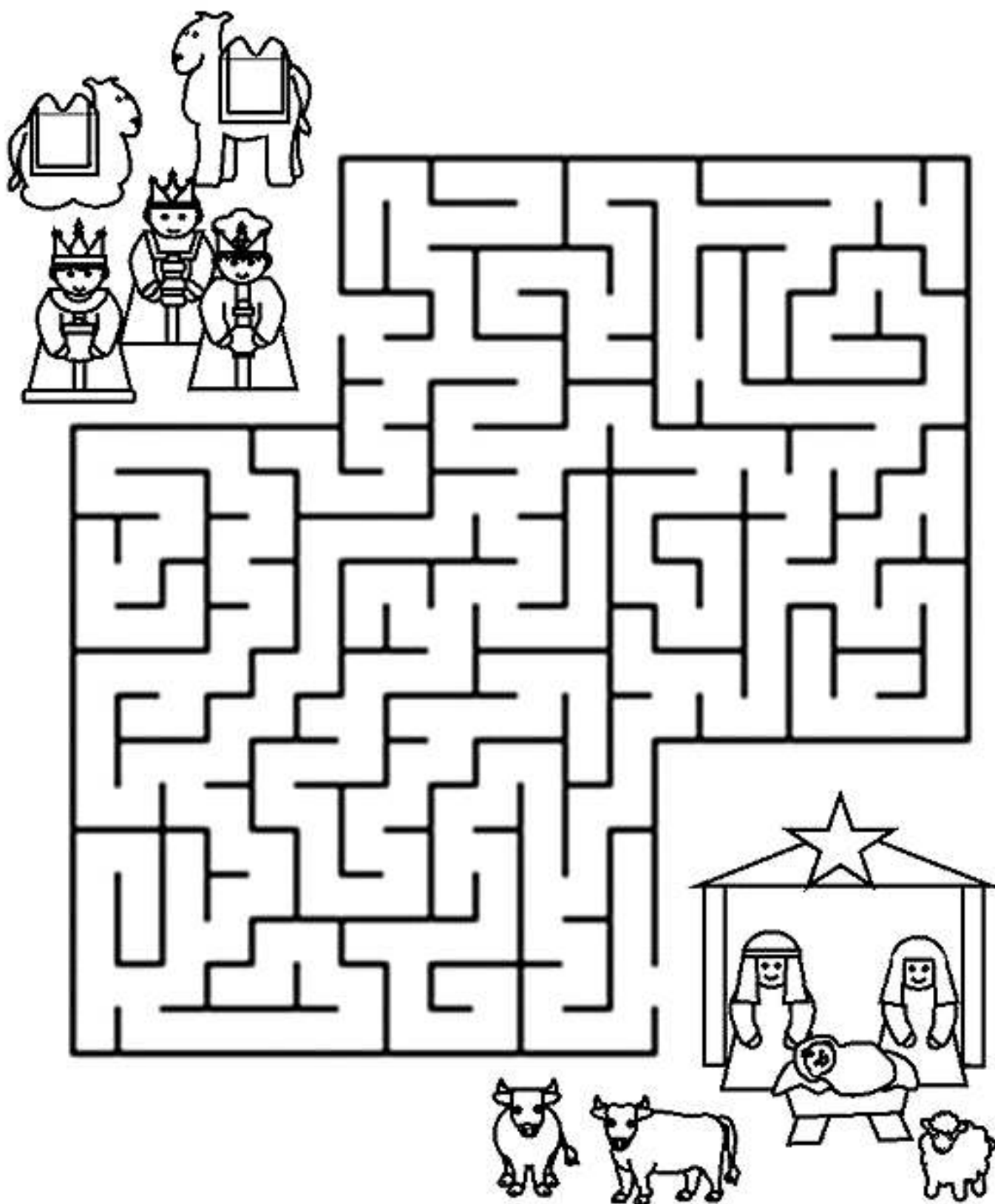
C	T	W	S	L	C	H	Ó	E	S	É	S
A	F	Y	N	O	S	C	Á	R	A	K	É
S	O	V	B	H	I	P	H	P	U	C	T
Z	Ú	A	J	O	L	G	A	S	Ü	S	E
E	A	R	E	K	L	A	Q	C	N	A	P
R	J	I	O	E	A	D	F	J	N	L	E
E	Á	W	M	Z	G	S	O	V	E	Á	L
T	N	Z	V	O	S	W	N	G	P	D	G
E	D	A	K	I	Z	O	H	A	S	Q	E
T	É	W	U	Q	Ó	G	K	B	R	Á	M
Z	K	G	Y	E	R	T	Y	A	F	C	G
Z	V	E	I	A	Ó	L	A	Y	G	N	A

Elrejtett szavak: ünnep, hóesés, csillagszóró, szeretet, ajándék, gyertya, karácsonyfa, koszorú, boldogság, család, meglepetés, angyal.

KERESD MEG AZ ALSÓ RÉSZEN LÉVŐ RÉSZLETEKET A KÉPEN!

VEZESD EL A BÖLCSEKET BETLEHEMBE!

KERESD MEG A 20 KÜLÖNBSÉGET A KÉT KÉP KÖZÖTT!

A kis Jézus megszületett,
örvendjünk!
Elküldötte ő Szent Fiát
Istenünk.
Betlehemben fekszik
rongyos jászolban,
Azért van oly fényesség
a városban.

Összeállította:
Kovácsné Tóth Anna

Tervezett programok

Csoportjaink alkalmai

- **bibliaóra** minden szerdán 18 órakor a klubszobában (december 27-én elmarad)
- **barkácskör** minden pénteken 15 órakor a társalgóban (december 29-én elmarad)
- **ifi-Jugendgruppe** minden pénteken 18 órakor a kisteremben
- **nőslénykör** (férfi beszélgetőkör) január 8-án és február 12-én, hétfőn 20 órakor a klubszobában
- **női imaóra** január 17-én, február 7-én és 21-én, szerdán 19 órakor a klubszobában
- **Glaubensgesprächskreis** január 19-én, 26-án, február 2-án és 23-án, pénteken 15.30-kor a lelkesi hivatalban
- **baba-mama kör** január 10-én, 24-én, február 7-én

és 21-én, szerdán 10 órakor a klubszobában (bővebb információ: bmksopron@gmail.com)

- **gyerek-istentiszteleti teaház** január 14-én és február 11-én, vasárnap a gyerek-istentisztelet után a kisteremben
- **Fifi** (fiatal ifi) február 10-én, szombaton 9.30-kor a klubszobában
- **bábcsoport** január 20-án és február 17-én, szombaton 10 órakor a klubszobában
- **Kindergruppe** január 10-én, 24-én, február 7-én és 21-én, szerdán 16.30-kor a klubszobában
- **Kirchenkaffee** január 21-én és február 18-án, vasárnap, a német istentisztelet után a kisteremben

Egyéb programok

Január 22. hétfő és 27. szombat között tartjuk Sopronban az imahetet a keresztények egységéért, az istentiszteletek 17 órakor kezdődnek.

Január 22-én, hétfőn 18 órakor a Liszt központ Munkácsy-termében a magyar kultúra napja alkalmából a Keresztény Értelmiségi Szövetsége soproni csoportjával és a Soproni Kálvin Körrel közös szervezésben ünnepséget tartunk. Beszédet mond Rókusfalvy Pál rádiós műsorvezető, borász, kormánybiztos, énekel a Fidelissima Vegyeskar.

Január 31-én, szerdán 17 órakor beiskolázási tájékoztatót tartanak a leendő első osztályos gyerekek szüleinek a Hunyadi iskolában. A Hunyadi-forगत alkalmai: február 14., 21., 28. és március 6., szerdánként, 16.15-től.

Február 4-én, vasárnap 9.55-kor gyülekezeti közgyűlést tartunk, amin véglegesíteni tervezzük a gyülekezeti tisztújítás jelöltlistáját.

Február 11-én, vasárnap a 10 órakor kezdődő istentisztelet keretében, a Házasság hete programozat részeként megáldjuk a házaspárokat. Szeretettel hívunk minden házaspárt, aki megerősítő áldást szeretne kérni kapcsolatukra.

Február 25-én, vasárnap a délelőtti istentiszteletek előtt és után a templom előterében adhatják le a gyülekezeti tagok szavazatukat a gyülekezeti tisztségekre jelöltekre. Aznap a 15 órakor kezdődő balfi istentisztelethez csatlakozóan tervezzük megválasztani a balfi gyülekezet tisztségviselőit és presbitereit.

Segítsünk együtt az újrakezdésben!

„...reményteljes jövő az,
amelyet nektek szánok.”
(Jer 29,11)

ITT ADOMÁNYOZHAT!

A Magyarországi
Evangélikus Egyház diakóniai
szolgálatára reményt és jövőt kínál
az evangélikus átmeneti otthonokba
került családoknak.
Kérjük, támogassa munkánkat Ön is!

 Diakónia
Magyarországi Evangélikus Egyház

evangelikus.hu

Január 13-án
szombaton 15 órától
a gyülekezeti ház nagytermében

Fánk- délután

Áhítat,
kézműveskedés,
fotósarok, tombola,
fánkkóstolás

Jelentkezés január 7-ig a
sopron@lutheran.hu
címen.

Fánkot és tombolára
felajánlásokat hivatali
időben és a
gyerekalkalmak
idejében szívesen
fogadunk.

Istentiszteleti szolgálati beosztás

2023. karácsony – 2024. böjt

december 24., szenteste

16.00 Balf: Dr. Tóth Károly
17.00 német: Rebekka Pöhlmann
18.00 magyar (csatlakozó úrvacsorás):
Dr. Tóth Károly

december 25., karácsony 1. napja

8.00 magyar (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel):
Pelikán András
9.00 német (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel):
Rebekka Pöhlmann

10.00 magyar (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel):
Pelikán András
15.00 Balf (úrvacsorás): Pelikán András
16.15 Fertőszentmiklós (úrvacsorás):
Pelikán András

december 26., karácsony 2. napja

8.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
9.00 német: Rebekka Pöhlmann
10.00 magyar (csatlakozó úrvacsorás): Dr. Tóth Károly

december 31., óév

- 10.00 magyar (csatlakozó úrvacsorás):
Pelikán András
16.00 német (úrvacsorás): Rebekka Pöhlmann
17.00 magyar (úrvacsorás): Pelikán András

január 1., újév

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
10.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
15.00 német (személyes áldással): Rebekka Pöhlmann
15.00 Balf (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly

január 6., vízkereszt

- 10.00 magyar a nagyteremben (úrvacsorás):
Pelikán András

január 7., vízkereszt utáni 1. vasárnap

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
9.00 német: Rebekka Pöhlmann
9.00 gyerek-istentisztelet: Pelikán András
10.00 magyar („Tízórai”, úrvacsorás): Őri Katalin
15.00 Balf: Dr. Tóth Károly
16.00 kórházkápolna (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly

január 11.

- 17.00 Wochenpredigt: Rebekka Pöhlmann

január 14., vízkereszt utáni 2. vasárnap

- 8.00 magyar: Dr. Tóth Károly
9.00 német (úrvacsorás): Rebekka Pöhlmann
9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly
10.00 magyar (személyes igei áldással):
Dr. Tóth Károly
15.00 Balf: Dr. Tóth Károly
16.00 Fertőszentmiklós: Dr. Tóth Károly

január 18.

- 17.00 Wochenpredigt: Rebekka Pöhlmann

január 21., vízkereszt utáni utolsó vasárnap

- 8.00 magyar: Pelikán András
9.00 német: Rebekka Pöhlmann
9.00 gyerek-istentisztelet: Pelikán András
10.00 magyar (úrvacsorás): Pelikán András
15.00 Balf (úrvacsorás): Rebekka Pöhlmann

január 22.

- 17.00 ökumenikus imaheti istentisztelet

január 23.

- 17.00 ökumenikus imaheti istentisztelet

január 24.

- 17.00 ökumenikus imaheti istentisztelet

január 25.

- 17.00 ökumenikus imaheti istentisztelet
17.00 úrvacsorás Wochenpredigt:
Rebekka Pöhlmann

január 26.

- 17.00 ökumenikus imaheti istentisztelet

január 27.

- 17.00 ökumenikus imaheti istentisztelet

január 28., hetvened vasárnap

- 8.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Pelikán András
9.00 német: (áldozati gyűjtéssel):
Rebekka Pöhlmann
9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly
10.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Pelikán András
15.00 Balf: Pelikán András
16.00 Fertőszentmiklós: Pelikán András

február 1.

- 17.00 Wochenpredigt: Rebekka Pöhlmann

február 4., hatvanad vasárnap

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
9.00 német: Rebekka Pöhlmann
9.00 gyerek-istentisztelet: Pelikán András
10.00 magyar („Tízórai”, úrvacsorás):
Dr. Tóth Károly
15.00 Balf: Dr. Tóth Károly
16.00 kórházkápolna: Dr. Tóth Károly

február 8.

- 17.00 Wochenpredigt: Rebekka Pöhlmann

február 11., ötvened vasárnap

- 8.00 magyar: Pelikán András
9.00 német (úrvacsorás)
9.00 gyerek-istentisztelet: Pelikán András
10.00 magyar (házaspárok megáldásával):
Pelikán András
15.00 Balf: Pelikán András
16.00 Fertőszentmiklós: Pelikán András

február 15.

- 17.00 Wochenpredigt

február 18., böjt 1. (Invocavit) vasárnapja

- 8.00 magyar: Dr. Tóth Károly
9.00 német
9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly
10.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
15.00 Balf (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly

A 10 órakor kezdődő magyar nyelvű istentisztelet minden vasárnap csatlakozó úrvacsorás.

Minden vasárnap és az egyházi ünnepek első napján 15 órakor istentiszteletet tartunk a Fabricius szeretetotthon kápolnájában.

Christophoros

A Soproni Evangélikus Egyházközség újságja, nyomtatva 300 példányban.
Várható következő megjelenés: 2024. böjt, Felelős kiadó: Dr. Tóth Károly
9400 Sopron, Színház utca 27. e-mail: sopron@lutheran.hu, web: <https://sopron.lutheran.hu>
tel: 99/523-002 számlaszám: 11737083-20006895